

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a členů Mgr. Michala Králíka, Ph.D., Mgr. Jana Jursíka, JUDr. Vladimíra Kubíka, JUDr. Ivo Pavlu a doc. JUDr. Jany Reschové, CSc., v právní věci kárného navrhovatele: **předseda Okresního soudu v Teplicích**, se sídlem U Soudu 11, Teplice, proti kárně obviněnému: **JUDr. M. Č.**, předseda senátu Okresního soudu v Teplicích, zast. obhájcem JUDr. PhDr. Stanislavem Balíkem, advokátem se sídlem Kolínská 13, Praha 3, o návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 3. 8. 2016, při ústním jednání konaném dne 2. 11. 2016,

t a k t o :

JUDr. M. Č., nar. X,
předseda senátu Okresního soudu v Teplicích,
se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

z p r o š ť u j e k á r n é h o o b v i n ě n í

spočívajícího v tom, že

1) dne 18. 2. 2016 doručil předsedovi Okresního soudu v Teplicích písemné sdělení ze dne 5. 2. 2016, nadepsané jako „*ods. S. Š. nezákonné zasahování do spisu Mgr. M. R.*“, kterým svého kolegu, soudce Okresního soudu v Teplicích Mgr. M. R., nevybíravým způsobem osočil z nezákonného, svévolného a neetického zásahu do trestní věci vedené pod sp. zn. 2 T 267/2014, kterou JUDr. Č. již dříve projednal a rozhodl, a apeloval na předsedu soudu, aby vůči Mgr. R. zahájil kárné řízení, a to přesto, že Mgr. R. postupoval plně v souladu se zákonem a učinil pouze to, co mu zákon výslovně ukládá; a dále nevybíravým způsobem osočil vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze selektivního přístupu k řešení pochybení jednotlivých soudců a vyslovil obavu, že by jeho další procesní postup ve věci sp. zn. 2 T 267/2014 mohl být využit jako účelovou záminku pro jeho opětovné kárné postižení, čímž měl zaviněně porušit povinnosti soudce vyplývající z § 80 odst. 1 a 6 zákona č. 6/2002 Sb. a narušit tak důstojnost soudcovské funkce a ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, a

2) souhlasil se svým jmenováním do funkce člena (a předsedy) rozkladové komise předsedkyně Českého statistického úřadu (ČSÚ), k němuž došlo s účinností ode dne 14. 4. 2016, a tuto funkci zastával nejméně do 29. 7. 2016, kdy – poté, co jej předseda Okresního soudu v Teplicích podruhé vyzval k ukončení tohoto členství z důvodu jeho neslučitelnosti s funkcí soudce - předsedkyně ČSÚ odeslal oznámení o vzdání se členství v rozkladové komisi, přičemž tento svůj postup (rezignaci) zdůvodnil nepřípustným nátlakem ze strany předsedy Okresního soudu v Teplicích, jehož názory v tomto ohledu nesdílí, čímž měl zaviněně porušit povinnosti soudce vyplývající z § 80 odst. 1, 2 písm. b) a 6, § 85 a § 74 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb. a narušit

tak důstojnost soudcovské funkce a ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů,

**protože uvedené skutky
nejdou kárným proviněním.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Obsah návrhu

Kárný navrhovatel podal u kárného soudu návrh na zahájení kárného řízení, přičemž kárné provinění spatřoval v tom, že kárně obviněný soudce dle navrhovatele 1) dne 18. 2. 2016 doručil předsedovi Okresního soudu v Teplicích písemné sdělení ze dne 5. 2. 2016, nadepsané jako „*ods. S. Š. nezákonně zasabování do spisu Mgr. M. R.*“, kterým svého kolegu, soudce Okresního soudu v Teplicích Mgr. M. R., nevybíravým způsobem osočil z nezákonného, svévolného a neetického zásahu do trestní věci vedené pod sp. zn. 2 T 267/2014, kterou JUDr. Č. již dříve projednal a rozhodl, a apeloval na předsedu soudu, aby vůči Mgr. R. zahájil kárné řízení, a to přesto, že Mgr. R. postupoval plně v souladu se zákonem a učinil pouze to, co mu zákon výslovně ukládá; vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem kárně obviněný dle navrhovatele dále nevybíravým způsobem osočil ze selektivního přístupu k řešení pochybení jednotlivých soudců a vyslovil obavu, že by jeho další procesní postup ve věci sp. zn. 2 T 267/2014 mohlo využít jako účelovou záminku pro jeho opětovné kárné postižení, čímž se dle kárného navrhovatele dopustil kárného provinění dle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002, o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), jelikož zaviněně porušil povinnosti soudce vyplývající z § 80 odst. 1 a 6 citovaného zákona, a narušil tak důstojnost soudcovské funkce a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů; a 2) souhlasil se svým jmenováním do funkce člena (a předsedy) rozkladové komise předsedkyně Českého statistického úřadu (dále jen „ČSÚ“), k němuž došlo s účinností ode dne 14. 4. 2016, a tuto funkci zastával nejméně do 29. 7. 2016, kdy – poté, co jej předseda Okresního soudu v Teplicích podruhé vyzval k ukončení tohoto členství z důvodu jeho neslučitelnosti s funkcí soudce - předsedkyně ČSÚ odeslal oznámení o vzdání se členství v rozkladové komisi, přičemž tento svůj postup (rezignaci) zdůvodnil nepřijatelným nátlakem ze strany předsedy Okresního soudu v Teplicích, jehož názory v tomto ohledu nesdílí, čímž se dle kárného navrhovatele dopustil kárného provinění dle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, jelikož zaviněně porušil povinnosti soudce vyplývající z § 80 odst. 1, 2 písm. b) a 6, § 85 a § 74 odst. 2 zákona o soudech a soudcích, a narušil tak důstojnost soudcovské funkce a ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

Kárný navrhovatel k okolnostem kárného provinění ve vztahu ke skutku vytýkanému pod bodem 1) kárného návrhu uvedl, že dne 18. 2. 2016 doručil JUDr. Č. předsedovi Okresního soudu v Teplicích, jímž tehdy byl JUDr. Roman Dobeš, písemné sdělení, ve kterém se „*důrazně obradil*“ proti postupu soudce Mgr. M. R., spočívajícímu v tom, že „*pod svou spisovou značkou 6 T 129/2014, aniž by svůj postup s JUDr. Č. jakkoliv konzultoval, svévolně a nezákonně sepsal dne 13. 10. 2015 podnět ke podání návrhu na obnovu řízení, resp. podnět ke stížnosti pro porušení zákona, a to do věci sp. zn. 2 T 267/2014, kterou řešil JUDr. Č. a v níž dne 12. 2. 2015 vyhlásil rozsudek*“. V té souvislosti JUDr. Č. dále konstatoval, že Mgr. R. takto „*brubě, v rozporu se soudcovskou etikou, protizákonně a v rozporu se zásadou zákonného soudce zasáhl do cizí trestní věci*“, a požádal, aby „*celá věc byla prošetřena a*

pokračování

byla vyvozena odpovídající opatření, o nichž bude informován“. Upozornil též na možnost zániku odpovědnosti za kárné provinění. Na podporu svého závěru o nutnosti kárného postihu Mgr. R. JUDr. Č. poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci vedené pod sp. zn. 16 Kss 5/2014, kterým byl jiný soudce kárně postižen za to, že v rozporu s platným rozvrhem práce referoval ve věci, v níž nebyl oprávněn činit žádný úkon (ani udělovat pokyn soudní kanceláři). JUDr. Č. současně poukázal na podle svého názoru selektivní přístup vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem k řešení pochybení jednotlivých soudců (dle jejich „*oblíby či neoblíby*“) a vyslovil obavu, že by jeho další postup ve věci sp. zn. 2 T 267/2014 (ve vztahu k návrhu na obnovu řízení, který podal státní zástupce na základě „*nezákonného podnětu*“ Mgr. R.) mohl sloužit jako „*účelová záminka pro jeho další opakované kárné postižení*“.

Na základě výzvy tehdejšího předsedy Okresního soudu v Teplicích se k uvedenému sdělení JUDr. Č. ze dne 5. 2. 2016 vyjádřil Mgr. R. přípisem ze dne 25. 2. 2016, v němž uvedl, že takto postupoval na základě § 280 odst. 5 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), v znění pozdějších předpisů (dále jen „*trestní řád*“) a odkázal na odůvodnění svého podnětu. Z obsahu spisu vedeného ve věci sp. zn. 6 T 129/2014 dle navrhovatele vyplývá, že Mgr. R., který tuto věc řešil jako zákonný soudce, předložil Okresnímu státnímu zastupitelství v Teplicích podnět ke zvážení podání návrhu na obnovu řízení ve prospěch odsouzeného S. Š. ve věci sp. zn. 2 T 267/2014. Podnět odůvodnil tím, že ve věci sp. zn. 2 T 267/2014 měl být odsouzenému uložen souhrnný, popř. společný trest, a to s ohledem na dva přečiny, za které byl již pravomocně odsouzen trestním příkazem ze dne 23. 6. 2014, č. j. 6 T 129/2014 – 42. Mgr. R. udělil soudní kanceláři zároveň pokyn, aby kopii podnětu založila do spisu sp. zn. 2 T 267/2014.

Z obsahu spisu vedeného ve věci sp. zn. 2 T 267/2014 vyplývá, že dne 4. 1. 2016 podala státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Teplicích návrh na povolení obnovy řízení, který odůvodnila shodně jako Mgr. R. svůj podnět. Usnesením ze dne 28. 6. 2016, č. j. 2 T 267/2014 – 312, tomuto návrhu JUDr. Č. vyhověl a obnovu řízení povolil. Poté rozsudkem z téhož dne odsouzenému uložil – v souladu s důvody povolení obnovy řízení - souhrnný trest (a zároveň zrušil výrok o trestu trestního příkazu č. j. 6 T 129/2014 – 42). Z uvedeného je dle kárného navrhovatele zřejmé, že Mgr. R. postupoval v souladu s § 280 odst. 5 trestního řádu, který ukládá soudu a ostatním státním orgánům povinnost oznámit státnímu zástupci každou okolnost, o níž se dozvěděly a jež by mohla odůvodnit návrh na povolení obnovy řízení ve prospěch obviněného. Jeho podnět k podání návrhu na obnovu řízení byl navíc opodstatněný, neboť státní zástupkyně návrh na obnovu řízení podala a JUDr. Č. mu vyhověl.

V chování JUDr. Č. proto kárný navrhovatel spatřoval zaviněné porušení povinností soudce vyplývajících z § 80 odst. 1 a 6 zákona o soudech a soudcích. Kárný navrhovatel podotkl, že pokud soudce dospěje k závěru, že některý jeho kolega pochybil, a považuje za nutné či vhodné o tom vyrozumět předsedu soudu, je nepochybně povinen tak učinit vhodnou a slušnou formou, bez zbytečných osobních invektiv a emotivních hodnocení. Měl by se přitom zdržet doporučení ve vztahu k případnému postupu vůči (ať již skutečně či jen domněle) chybujícím kolegovi, neboť to náleží do výlučné kompetence předsedy soudu; zejména by soudce neměl vyzývat předsedu soudu, aby vůči jinému kolegovi zahájil kárné řízení. V neposlední řadě by si soudce měl ověřit, že vskutku upozorňuje na pochybení (a nikoliv na zákonný postup), a to na pochybení takového charakteru, které je vedení soudu oprávněno řešit.

Podle názoru kárného navrhovatele všechna uvedená obecná pravidla JUDr. Č. ve svém oznámení doručeném předsedovi soudu dne 18. 2. 2016 porušil, neboť o postupu Mgr. R., který si (mylně) vyhodnotil jako nesprávný, informoval předsedu soudu způsobem naprosto nevhodným, nekollegiálním a neslušným (nařkl jej ze svévolného postupu v hrubém rozporu se

zákonem, soudcovskou etikou a zásadou zákonného soudce). Předsedu soudu současně vyzval, aby proti Mgr. R. zahájil kárné řízení, a uvedl, že nestane-li se tak, půjde o výraz nerovného přístupu k jednotlivým soudcům (s ohledem na kárný postih JUDr. D. rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 16 Kss 5/2014). Nadto kárně obviněný ještě podotkl, že rozdílný přístup k soudcům je patrný u vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem.

JUDr. Č. zvolená podoba (obsah) oznámení o pochybení jiného soudce by byla dle kárného navrhovatele nevhodná i v případě, že by se jednalo o oznámení opodstatněné. V případě JUDr. Č. ovšem jde o oznámení, které je zjevně nedůvodné a je vystaveno na právních závěrech, jejichž základ v platné právní úpravě vůbec nelze nalézt. Naopak, Mgr. R. v dané procesní situaci učinil jen to, co mu zákon (§ 280 odst. 5 trestního řádu) výslovně ukládá, a jeho podnět byl, jak již kárný navrhovatel uvedl, důvodný. Zavádějící je dle kárného navrhovatele i přirovnání ke skutku, který vedl ke kárnému postihu JUDr. R. D. rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 16 Kss 5/2014. JUDr. D. totiž byl postižen za to, že přímo referoval (udělil pokyn soudní kanceláři) ve věci, v níž k tomu nebyl oprávněn ani jako zákonný soudce ani jako zástupce JUDr. Č., o jehož věc šlo. Mgr. R. oproti tomu, zcela v intencích zákona, referoval výhradně ve věci, ve které byl zákonným soudcem.

Kárný navrhovatel dále poukázal na to, že vedle invektiv ve vztahu k Mgr. R. obsahuje sdělení JUDr. Č. i výpady proti vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem, které ani nijak nesouvisí s domnělým pochybením Mgr. R. JUDr. Č. dle kárného navrhovatele nemístně hodnotí postup vedení krajského soudu při řešení pochybení jednotlivých soudců, přijímá závěr o nerovném přístupu (dle různé míry sympatií či antipatií) a zároveň vyslovuje obavu, že by jeho další postup mohl být použit jako účelová záminka pro jeho další opakované kárné postižení, čímž zjevně naráží na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 – 112, kterým byl – na návrh předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem – uznán vinným ze spáchání kárného provinění.

Popsaným způsobem JUDr. Č. dle kárného navrhovatele porušil povinnosti soudce vyplývající z § 80 odst. 6 zákona o soudech a soudcích, neboť nezachoval náležitou úctu k soudci Mgr. R. a k vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem, a současně porušil povinnost formulovanou § 80 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, neboť se nezdržel jednání, jež mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce a ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů.

Kárný navrhovatel dále poznamenal, že vzhledem k tomu, že předmětné chování (postup) JUDr. Č., který je již po mnoho let zařazen na trestním úseku Okresního soudu v Teplicích (a tedy patří mezi zkušené soudce), pramení z vadného právního úsudku, který je v přímém rozporu s jednoznačnou právní úpravou, je rovněž způsobilé ohrozit i důvěru v odborné rozhodování soudů.

Ve vztahu k okolnostem skutku vytýkaného pod bodem 2 kárného návrhu kárný navrhovatel uvedl, že mu písemným sdělením ze dne 30. 6. 2016 JUDr. Č. oznámil, že byl jmenován předsedou rozkladové komise předsedkyně ČSÚ s tím, že nejde o konflikt zájmů, protože rozkladová komise je orgánem poradním a nemá rozhodovací pravomoci. K oznámení připojil rozhodnutí předsedkyně ČSÚ ze dne 13. 4. 2016 o jeho jmenování do funkce předsedy rozkladové komise s účinností ode dne 14. 4. 2016 a dále Statut a jednací řád rozkladové komise předsedkyně ČSÚ.

Přípisem ze dne 12. 7. 2016 kárný navrhovatel vyzval JUDr. Č., aby členství v rozkladové komisi ukončil bez zbytečného odkladu, nejpozději však do pěti pracovních dnů od doručení

pokračování

výzvy (ta byla JUDr. Č. převzata dne 13. 7. 2016), jelikož funkce soudce není slučitelná s funkcí člena (natož předsedy) rozkladové komise. Kárný navrhovatel současně vysvětlil, v čem spatřuje důvod neslučitelnosti, a uvedl, že určenou lhůtu považuje za přiměřenou, neboť k ukončení (zániku) členství v rozkladové komisi dle jejího statutu postačí doručení písemného oznámení o vzdání se členství předsedkyni ČSÚ dle čl. 2 odst. 4 písm. b) Statutu a jednacího řádu rozkladové komise předsedkyně ČSÚ.

Dne 21. 7. 2016, tj. v den následující po uplynutí stanovené lhůty, JUDr. Č. doručil kárnému navrhovateli další sdělení, ve kterém uvedl, že s předmětnou výzvou seznámil předsedkyni ČSÚ, jejíž stanovisko v dané věci též předložil (předsedkyně ČSÚ v dopise adresovaném JUDr. Č. žádala, aby zatím z funkce předsedy rozkladové komise neodstupoval, s tím, že „*v nejbližším období navrhne postup, jak celou záležitost projednat*“, a zmínila též, že rezignace JUDr. Č. by ochromila chod tohoto kolegiálního orgánu), a dále oznámil, že zatím nepodnikl žádné kroky směřující k podání rezignace, neboť vyčkává na návrh dalšího postupu, o němž se předsedkyně ČSÚ ve svém dopise zmínila. Uvedl také, že jeho právní názor v dané chvíli není definitivní a teprve se rozhodne, zda setrvá na svém názoru, že funkce jsou vzájemně slučitelné, anebo se přikloní k názoru kárného navrhovatele a podá rezignaci s tím, že do „*konečného rozhodnutí*“ v rozkladové komisi nebude činit žádné úkony.

Na sdělení JUDr. Č. ze dne 21. 7. 2016 kárný navrhovatel reagoval přípisem ze dne 22. 7. 2016, jímž setrval na svém stanovisku s odůvodněním, že nelze vyčkávat na návrhy ze strany předsedkyně ČSÚ a je nezbytné, aby JUDr. Č. na funkci člena rozkladové komise neprodleně rezignoval. Kárný navrhovatel také oznámil, že mu nezbývá než dále postupovat podle § 86 a násl. zákona o soudech a soudcích.

Dne 29. 7. 2016 JUDr. Č. kárnému navrhovateli písemně sdělil, že se rozhodl podat předsedkyni ČSÚ rezignaci na funkci člena a předsedy rozkladové komise, kterou jí téhož dne odeslal. Kárnému navrhovateli JUDr. Č. dále sdělil, že nesouhlasí se „*subjektivním stanoviskem*“ kárného navrhovatele, trvá na svém názoru a výzvu kárného navrhovatele považuje za neodůvodněný a nepřijatelný nátlak, kterým je mu upíráno právo „*být aktivní i mimo svou práci*“. Také v rezignaci adresované předsedkyni ČSÚ, jejíž stejnopis JUDr. Č. kárnému navrhovateli předložil, JUDr. Č. uvedl, že se musel podrobit nátlaku kárného navrhovatele, přestože jeho názor nesdílí.

Kárný navrhovatel na základě uvedeného dospěl k závěru, že JUDr. Č. svým chováním zaviněně porušil povinnosti soudce vyplývající z § 74 odst. 2 věty první a druhé, § 85, § 80 odst. 2 písm. b), jakož i povinnosti vyplývající z § 80 odst. 1 a 6 zákona o soudech a soudcích.

Kárný navrhovatel podotkl, že ačkoli formálně vzato je rozkladová komise vskutku orgánem poradním, bez rozhodovacích pravomocí, nelze pominout, že se jedná o orgán, který je imanentní součástí správního řízení a významnou měrou participuje na rozhodování správních orgánů (úřadů) o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy [viz § 1 odst. 1 a § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004, správní řád (dále jen „*správní řád*“)]. Byť návrh rozhodnutí předkládaný rozkladovou komisí není formálně závazný, v praxi má značnou váhu a vedoucí ústředního správního úřadu jej zpravidla respektuje. Fakt, že význam postavení člena rozkladové komise není možné marginalizovat, dokresluje i to, že lze účinně namítat jeho podjatost a domáhat se, aby byl vyloučen z projednávání a rozhodování konkrétní věci podle § 14 správního řádu (na tom se shoduje jak konstantní soudní rozhodovací praxe, tak právní doktrína).

Kárný navrhovatel dále zdůraznil, že soudce je oprávněn vykonávat činnost v poradních orgánech ministerstva, vlády nebo parlamentních komor výhradně za předpokladu, že tato činnost neohrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost soudnictví (srov. § 85 zákona o soudech a soudcích). Tento základní předpoklad ovšem v případě členství v rozkladové komisi není naplněn, neboť soudce – jako představitel nezávislé a nestranné soudní moci, která přezkoumává také zákonnost rozhodnutí správních úřadů (včetně ČSÚ) – by se takto bezprostředně podílel na rozhodování orgánů moci výkonné v oblasti veřejné správy. Participaci na procesu rozhodování v oblasti veřejné správy soudci zapovídá rovněž § 74 odst. 2 věta druhá zákona o soudech a soudcích.

Dle kárného navrhovatele je z reakcí JUDr. Č. patrné, že si své pochybení ani zčásti nepřipouští a své členství v rozkladové komisi ukončil pouze proto, aby eliminoval anebo zmírnil případné formální následky tohoto svého jednání.

Kárný navrhovatel dále konstatoval, že JUDr. Č. narušil důstojnost soudcovské funkce a důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů ohrozil i svým postupem po doručení výzvy, aby členství v rozkladové komisi ukončil. JUDr. Č. se měl sám rozhodnout, jak se v jím nastolené situaci zachová, resp. zda z funkce člena rozkladové komise odstoupí, anebo v ní setrvá. Jeho postup měl být výsledkem jeho vlastního uvážení a nebylo nutné, aby s obsahem dané výzvy seznamoval předsedkyni ČSÚ a žádal o její stanovisko. Výrazně pak důstojnost soudcovské funkce narušil obsahem rezignačního dopisu, v němž vzdání se členství v rozkladové komisi odůvodnil tím, že byl nucen podrobit se nátlaku, který na něj kárný navrhovatel vyvíjí. Obdobně negativní dopad má dle kárného navrhovatele i postup JUDr. Č. spočívající v tom, že – ač opakovaně deklaruje kategorické přesvědčení o správnosti svého názoru – se podrobil „*nepřípustnému nátlaku*“ namísto toho, aby svůj názor obhájil, a to i v případném kárném řízení. Soudce má nepochybně vždy vystupovat jako natolik silná osobnost, že se ve svých krocích (a rozhodnutích), jež považuje za správné, nenechá ovlivnit žádným (natož pak „*nepřípustným*“) nátlakem, anebo – je-li to namíste – jako osobnost, která je schopna uznat svou chybu. Když se JUDr. Č. nakonec rozhodl členství v rozkladové komisi ukončit, měl tak učinit bez toho, aby svůj postup vysvětloval způsobem, který zvolil. Jeho vysvětlení totiž je dle kárného navrhovatele natolik nevhodné, že narušuje nejen důstojnost soudcovské funkce, nýbrž také ohrožuje důvěru v soudnictví jako celek. JUDr. Č. tak svým zaviněným jednáním porušil i povinnosti vyplývající z § 80 odst. 1 a 2 písm. b) zákona o soudech a soudcích.

K osobě kárně obviněného navrhovatel stručně rekapituloval jeho dosavadní profesní dráhu a připomněl, že kárně obviněný již byl kárně postižen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 – 112. Kárný navrhovatel dále shrnul, že JUDr. Č. je zkušeným soudcem, který se ovšem vyznačuje problematickými vztahy k soudcům a administrativním pracovníkům, s nimiž při výkonu své funkce přichází do kontaktu. To se odvíjí zejména od jeho povahy, neboť je konfliktní a jeho vystupování působí povýšeným dojmem. Konflikt pravidelně nastává, když se jeho osobní názor (či představa) neshoduje s názorem (představou) jiného, přičemž na problematičnost vztahů JUDr. Č. na pracovišti upozornila i soudcovská rada Okresního soudu v Teplicích ve svém stanovisku ze dne 10. 2. 2015 ve věci sp. zn. 13 Kss 1/2015.

Závěrem kárný navrhovatel uvedl, že vytykaná jednání, kterých se JUDr. Č. dopustil, jsou natolik závažná, že naplňují intenzitu kárného provinění dle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Nelze pominout ani to, že u JUDr. Č. nejde o ojedinělé selhání, které má svůj základ v neuvědomění si postavení a role soudce ve společnosti, resp. v právním systému České republiky, a omezení, která jsou mu dána v jeho profesním i mimoprofesionálním životě. JUDr. Č. se

pokračování

při výkonu své funkce opakovaně chová způsobem, který snižuje důstojnost soudcovské funkce a současně i ohrožuje důvěru v soudnictví, při svých projevech není zdrženlivý, nezachovává náležitou úctu ke svým kolegům a k ostatním pracovníkům soudu a ve svém mimoprofesionálním životě opakovaně nedbá omezení, jež jsou soudcům dána.

Obou skutků vymezených v tomto návrhu se JUDr. Č. dopustil i přesto, že již byl v nedávné době kárně postižen za jednání, které pramení z téhož základu. Závažnost jednání, za něž byl postižen, si JUDr. Č. neuvědomoval ani v průběhu kárného řízení (viz odůvodnění rozhodnutí kárného soudu ve věci sp. zn. 13 Kss 1/2015) a zjevně si ji neuvědomuje dosud, když v předmětném oznámení ze dne 5. 2. 2016 zazněla jeho obava, že vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem vyhledává účelové záminky pro jeho „další opakované kárné postižení“.

V případě JUDr. Č. – i s přihlédnutím k závažnosti porušení jeho soudcovských povinností a předchozímu kárnému postižení – nepřichází dle kárného návrhatele v úvahu postup podle § 88a zákona o soudech a soudcích. Naopak, je nezbytné na něj opět působit cestou kárného řízení tak, aby si vskutku uvědomil, že jako soudce se nesmí chovat způsobem, který pro něj dosud byl normou, jakož i to, že soudce i ve svém soukromém životě musí respektovat omezení, která mu zákon stanoví a která v mnohém vyplývají z principů dělby moci, na nichž je založen demokratický právní řád České republiky.

Z výše uvedených důvodů a vzhledem k tomu, že předchozí kárné opatření, jež bylo JUDr. Č. uloženo rozhodnutím Nejvyššího správního soudu č. j. 13 Kss 1/2015 – 112, nemělo dostatečně výchovný efekt, kárný návrhatel kárnému senátu navrhl, aby kárně obviněného uznal vinným ze spáchání obou kárných provinění vymezených v kárném návrhu a aby mu uložil kárné opatření spočívající ve snížení platu o 15 % na dobu jednoho roku.

II.

Vyjádření kárně obviněného soudce

Kárně obviněný ve svém vyjádření předně uvedl, že ani jeden z obou skutků, které jsou mu kladeny za vinu, není dle jeho názoru kárným proviněním. Pokud jde o první skutek, písemné sdělení ze dne 5. 2. 2016, jež bylo předsedovi Okresního soudu v Teplicích doručeno dne 18. 2. 2016, obsahuje především přesný popis toho, jaké úkony provedl jeho kolega soudce Mgr. M. R. ve věcech vedených u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 6 T 129/2014 a 2 T 267/2014. Kárně obviněný dále podotkl, že jeho interpretace § 280 odst. 5 trestního řádu vychází z toho, že soudem ve smyslu tohoto ustanovení je míněn zákonný soudce, určený rozvrhem práce. Doktrína tuto problematiku v zásadě neřeší, judikatura vychází z toho, že „*mezi požadavky, které vyplývají pro rozvrh práce, náleží předvídatelnost a transparentnost obsazení soudu pro účastníky řízení (náleží sp. zn. I. ÚS 93/99)*“ (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 9. 2015, sp. zn. IV. ÚS 1484/15, a dále rovněž rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2015, č. j. 16 Kss 5/2014 – 96; pozn. NSS: všechna kárná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

V této souvislosti je dle kárně obviněného třeba vzít v úvahu závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 16 Kss 2/2013 – 134, jež vymezuje podmínky pro důvodnost kárného návrhu za jiný právní názor. V otázce interpretace § 280 odst. 5 trestního řádu se nejedná o jednoznačné znění aplikované právní normy, neboť toto ustanovení je nutno interpretovat v kontextu čl. 38 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a transparentnosti a předvídatelnosti obsazení soudu.

Písemné sdělení bylo adresováno a doručeno pouze předsedovi soudu. Za této situace nemohlo být dle kárně obviněného způsobilé ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudu ani důstojnost soudcovské funkce, neboť nebylo zveřejněno, ba ani není součástí spisu. Pokud jde o právní kvalifikaci prvního skutku, není specifikováno, v čem konkrétně mělo dojít k porušení povinnosti stanovené v § 80 odst. 6 zákona o soudech a soudcích. Kárně obviněný dále podotkl, že nelze přehlédnout ani to, že v dopise ze dne 26. 4. 2016 mu zastupující předseda soudu učinil výtku ve vztahu k tomu, jak vnímá vyznění daného písemného sdělení, z čehož kárně obviněný usuzuje, že již věc byla řešena v intencích § 88a zákona o soudech a soudcích a podání kárné žaloby pro tentýž skutek je tedy v rozporu se zásadou *non bis in idem* a překážkou *rei iudicatae*.

Ve vztahu ke druhému skutku kárně obviněný uvedl, že předsedovi Okresního soudu v Teplicích oznámil jmenování do funkce předsedy rozkladové komise ČSÚ. Poté, kdy obdržel jeho stanovisko ze dne 12. 7. 2016, sp. zn. Spr. 461/2016, odpověděl dopisem ze dne 21. 7. 2016 a informoval předsedkyni ČSÚ prof. Ing. I. R., CSc., jež mu odpověděla, že žádá, aby zatím z funkce neodstupoval a že v nejbližším termínu navrhne postup, jak celou záležitost projednat. Poté, kdy byla kárně obviněnému dána lhůta do 29. 7. 2016, rezignoval na funkci předsedy rozkladové komise a rezignaci oznámil předsedovi Okresního soudu v Teplicích.

Kárně obviněný podotkl, že dle § 85 zákona o soudech a soudcích může být soudce činný v poradních orgánech ministerstva, vlády a v orgánech komor Parlamentu. ČSÚ je ústředním orgánem státní správy na úrovni ministerstva, rozkladová komise je poradním, nikoliv rozhodujícím orgánem. Nelze tedy souhlasit s názorem vysloveným v kárném návrhu a prezentovaným i v citované korespondenci, že „*byť návrh rozhodnutí předkládaný rozkladovou komisí není formálně závazný, v praxi má značnou váhu a vedoucí ústředního správního úřadu jej zpravidla respektuje*“. Tento názor opomíjí praktické případy, kdy se tak nestalo, a bagatelizuje roli toho, kdo skutečně rozhoduje a za své rozhodnutí nese odpovědnost.

Kárně obviněný byl do funkce předsedy rozkladové komise jmenován správním aktem předsedkyně ČSÚ, jež otázku slučitelnosti s funkcí soudce konzultovala a jmenovala jej i s přihlédnutím na stanoviska jí oslovených právníků. Jmenování je jednostranné a kárně obviněný tak aktem jmenování nemohl nic porušit. Samo udělení souhlasu se jmenováním není kárným proviněním, neboť soudci není zakázáno zákonem o soudech a soudcích ucházet se o jinak neslučitelnou funkci. Neslučitelnost nastává až okamžikem, kdy jsou souběžně neslučitelné funkce vykonávány. Kárně obviněný spoléhal na správnost posouzení možnosti jmenování a neodpustil se žádného zaviněného jednání. Nejednal ani v rozporu s judikaturou, neboť otázka neslučitelnosti funkce soudu s funkcí předsedy rozkladové komise ústředního orgánu státní správy zatím nebyla judikována. Kárně obviněný se rovněž domníval, že pokud by došlo k projednání věci s předsedkyní ČSÚ, jak navrhovala, nemusela by věc vyústit v podání kárného návrhu.

Extenzivní výklad § 85 zákona o soudech a soudcích, dle něhož výkon či zájem o výkon funkce s neřešenou otázkou její neslučitelnosti by byl kárným proviněním, by byl v rozporu s čl. 21 odst. 4 Listiny. Kárně obviněný nesouhlasil ani s názorem, že se měl sám rozhodovat, zda z funkce člena rozkladové komise odstoupí, nebo v ní setrvá, resp. že měl svůj názor obhájit, a to i v případném kárném řízení. „*Podání návrhu na zahájení kárného řízení je prostředkem ultima ratio*“ (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 16 Kss 8/2013 - 45), kárné řízení by nemělo být prostředkem k prostému posouzení neslučitelnosti funkcí. Při tomto postupu je kárně obviněný značně znevýhodněn tím, že toliko on může být v případě, že převáží opačný právní názor, kárně postižen. Z hlediska komparatistického nelze přehlédnout,

pokračování

že např. v zákoně o advokacii je neslučitelnost řešena pozastavením výkonu advokacie, jež není vydáno v kárném, ale ve zvláštním správním řízení, přičemž pozastavení výkonu není sankcí.

S ohledem na uvedené skutečnosti kárně obviněný navrhl, aby kárný senát vydal ve smyslu § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), zprošťující rozhodnutí a podle § 19 odst. 3 téhož zákona rozhodl o náhradě účelně vynaložených nákladů v souvislosti s kárným řízením.

III.

Ústní jednání, dokazování

Kárný navrhovatel při ústním jednání odkázal na písemné znění návrhu a shrnul, že kárné provinění spatřuje ve dvou skutcích. K prvnímu skutku došlo v únoru tohoto roku a spočívá v tom, že JUDr. Č. ve svém písemném sdělení adresovaném tehdejšímu předsedovi Okresního soudu v Teplicích JUDr. Dobešovi neslušným, nekolegiálním a nevybíravým způsobem upozorňoval na domnělé pochybení kolegy a žádal jeho kárný postih a zároveň v tomto sdělení bez jakýchkoliv podkladů a nedůvodně osočil vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem z nekorektních, nerovných přístupů k řešení pochybení jednotlivých soudců. Druhý z vytýkaných skutků pak dle kárného navrhovatele spočívá v tom, že JUDr. Č. souhlasil se svým ustanovením do funkce člena a předsedy rozkladové komise předsedkyně ČSÚ, která není slučitelná s funkcí soudce, a tuto funkci zastával po několik měsíců. Členství v dané rozkladové komisi po výzvě kárného navrhovatele následně ukončil, učinil tak ovšem zcela nevhodným způsobem, který dle kárného navrhovatele sám o sobě naplňuje skutkovou podstatu kárného provinění.

Obhájce kárně obviněného v průběhu ústního jednání odkázal na své písemné stanovisko a zdůraznil, že kárně obviněný nepopírá, že se skutky staly, ale má za to, že v obou případech je namíste odlišné právní posouzení. V případě prvního skutku jde o posouzení otázky, do jaké míry může soudce kritizovat poměry v samotné justici či dokonce na konkrétním soudu, přičemž dle obhajoby jednání kárně obviněného v daném smyslu nevybočilo z mezí, jak byly vymezeny rozsudkem velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 28. 10. 1999, *Wille proti Lichtenštejnsku*, stížnost č. 28396/95. Obhájce kárně obviněného dále zdůraznil, že předmětný dopis byl adresován toliko předsedovi soudu (nikoliv navenek) a intenzita takového jednání, pokud by vůbec mohla vést k narušení důvěry v nezávislost justice, je z tohoto pohledu v podstatě nulová. O nízké intenzitě dle obhajoby rovněž svědčí i skutečnost, že kárný návrh byl podán těsně před koncem subjektivní lhůty a předchozí předseda soudu, jemuž byl daný dopis adresován, sám důvody k podání kárného návrhu neshledal. Obhajoba dále vyjádřila své přesvědčení, že z dopisu kárného navrhovatele ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. Spr 113/2016, je patrné, že kárně obviněnému již byla učiněna výtky a je třeba uplatnit zásadu *non bis in idem*.

Pokud jde o druhý skutek, obhájce kárně obviněného považoval za rozhodující právní posouzení, zda je rozkladová komise poradním orgánem a zda ministerstvo a ústřední orgán státní správy jsou postaveny na roveň, přičemž dle obhajoby je třeba na obě otázky odpovědět kladně. Obhájce kárně obviněného dále poznamenal, že zákon nezakazuje, aby soudce souhlasil se svým jmenováním do funkce člena a předsedy rozkladové komise. Nastane-li pak situace, kdy zastává dvě neslučitelné funkce, může se rozhodnout, zda rezignuje na funkci soudce a zůstane předsedou rozkladové komise, nebo zda zůstane soudcem a rezignuje na funkci předsedy rozkladové komise. V tomto smyslu měl být kárně obviněný předsedou soudu poučen, přičemž skutečnost, že kárně obviněnému nebyla dána možnost se rozhodnout, lze považovat za nátlak. Obhajoba dále argumentovala tím, že jmenování jako jednostranný právní úkon

představuje především pochybení té osoby, která jmenuje. Obhajoba v tomto smyslu rovněž namítala, že jmenování členem rozkladové komise představuje správní akt a je tedy třeba též vycházet z presumpce správnosti správních aktů, a pokud tedy předsedkyně ČSÚ věděla, koho jmenuje, nemohl se JUDr. Č. dopustit zaviněného porušení právní povinnosti. Obhájce kárně obviněného dále označil za systémovou chybu zákona o soudech a soudcích skutečnost, že možnou neslučitelnost funkcí nelze posoudit jinak než v rámci kárného řízení. V daném případě se nejedná o inkompatibilitu s nečestnou funkcí, ale naopak o činnost, která je ušlechtilá. Vzhledem k tomu, že kárný návrh má být užíván až jako *ultima ratio*, měl se v daném případě kárný návrhovač nejprve sejít s předsedkyní ČSÚ, jak sama navrhovala, a vyřešit danou záležitost na úrovni hlav těchto institucí, a do dané situace tak nemusel být vtahován kárně obviněný jakožto prostředník. Závěrem svého úvodního slova vyzval obhájce kárně obviněného kárný senát ke zvážení, zda by v případě, pokud by byl kárně obviněný uznán vinným, nebylo vhodné vyčkat výsledku řízení o ústavní stížnosti kárně obviněného vedené u Ústavního soudu pod sp. zn. II. ÚS 2490/15, v níž je přezkoumáváno výše zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 – 112 (pozn. NSS: následně Ústavní soud nálezem ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. sp. zn. II. ÚS 2490/15, ústavní stížnost JUDr. Č. proti rozhodnutí kárného soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 – 112, zamítl).

Předseda kárného senátu v souladu s § 17 odst. 4 zákona č. 7/2002 Sb. provedl následující listinné důkazy, které předložili účastníci řízení nebo které si kárný soud opatřil na jejich návrh či z vlastní iniciativy, a umožnil stranám, aby se k těmto důkazům vyjádřily. Konkrétně bylo provedeno dokazování následujícími listinami dokumentujícími první vytykány skutek:

1) Sdělení JUDr. Č. adresované tehdejšímu předsedovi Okresního soudu v Teplicích ze dne 5. 2. 2016 označené jako „*Věc: ods. S. Š. nezákonné zasahování do spisu Mgr. M. R.*“. V tomto dopise se JUDr. Č. ohradil proti postupu jiného trestního soudce téhož soudu, Mgr. M. R., spočívajícímu v tom, že pod spisovou značkou 6 T 129/2014 podal Okresnímu státnímu zastupitelství v Teplicích podnět na podání návrhu na obnovu řízení ve věci sp. zn. 2 T 267/2014 přidělené JUDr. Č., což JUDr. Č. považoval za postup rozporný s principem zákonného soudce a za nezákonný zásah do jeho výlučné kompetence činit v přiděleném spise úkony. Dále JUDr. Č. poukázal na rozhodnutí kárného soudu ze dne 19. 3. 2015, č. j. 16 Kss 5/2014 – 96, kterým byl jiný soudce Okresního soudu v Teplicích kárně postižen za to, že v rozporu s platným rozvrhem práce referoval ve věci, v níž nebyl oprávněn činit žádný úkon. JUDr. Č. uvedl, že v daném případě měl být rovněž podán kárný návrh, přičemž jednání Mgr. R. je mnohem závažnější. JUDr. Č. současně vyjádřil přesvědčení, že vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem uplatňuje diferencovaný přístup k řešení pochybení jednotlivých soudců, k nimž dle jeho názoru přistupuje selektivně dle jejich oblíbenosti, což JUDr. Č. dokumentoval na údajně rozdílném stanovisku ve věcech „přesezených vazeb“ u daného okresního soudu (věci sp. zn. 2 T 167/2012 a 1 T 61/2015). JUDr. Č. žádal o prošetření věci Mgr. R. a vyvození odpovídajících opatření, přičemž upozornil na možnost „promlčení kárného provinění“.

2) Výzva tehdejšího předsedy soudu JUDr. Dobeše adresovaná Mgr. R. ze dne 19. 2. 2016, v níž žádá o vyjádření, zda Mgr. R. skutečně učinil podnět dle § 280 odst. 5 trestního řádu k podání návrhu na obnovu řízení ve věci sp. zn. 2 T 267/2014, a to ve prospěch odsouzeného S. Š., a pokud ano, z jakého důvodu tak postupoval.

3) Vyjádření Mgr. R. ze dne 25. 2. 2016, v němž sděluje, že ve věci sp. zn. 6 T 129/2014 učinil dne 12. 10. 2015 vůči Okresnímu státnímu zastupitelství v Teplicích podnět podle § 280 odst. 5 trestního řádu ke zvážení podání návrhu na obnovu řízení ve prospěch odsouzeného, a to ve věci vedené u Okresního soudu v Teplicích pod sp. zn. 2 T 267/2014, do níž byla kopie podnětu posléze předána, neboť vycházel z § 280 odst. 5 trestního řádu, který koncipuje obecnou

pokračování

oznamovací povinnost mj. soudů, jednajících a rozhodujících v jakémkoliv druhu řízení, vůči příslušnému státnímu zástupci ohledně okolnosti, která by mohla odůvodnit návrh na povolení obnovy, ať již ve prospěch či v neprospěch odsouzeného, a to v kterémkoliv trestním řízení.

4) Reakce tehdy ještě zastupujícího předsedy Okresního soudu v Teplicích Mgr. Jana Tichého ze dne 26. 4. 2016 ke sdělení JUDr. Č., v níž Mgr. Tichý konkrétně uvedl: „*Konstatuji, že jsem nezjistil nic, co by – na straně kolegy Mgr. R. – bylo možné hodnotit jako porušení povinností soudce anebo nekolegiální chování. Naopak, kolega postupoval plně v intencích platné právní úpravy (srov. zejména § 280 odst. 5 trestního řádu) a o nesprávném postupu by bylo namísto uvažovat právě ve chvíli, kdy by tak neučinil. V této souvislosti podotýkám i to, že kolega referoval ve své vlastní věci (svém spise), byl se podnět k podání návrhu na obnovu řízení, jenž adresoval Okresnímu státnímu zastupitelství v Teplicích, týkal věci jiné.*

Zároveň považuji za vhodné poznamenat, že nepřilíš kolegiálně vyznívá toliko obsah Vašeho přípisu, a věřím, že napříště – budete-li považovat za nutné takto upozornit na postup některého kolegy – celou věc nejprve pečlivě vyhodnotíte (a své závěry konfrontujete rovněž s platnou právní úpravou).“

Dále byly provedeny listiny zachycující samotný podnět Mgr. R. a následné řízení o povolení obnovy:

5) Kopie č. 1. 78 ze spisu sp. zn. 6 T 129/2014 obsahující referát, jímž dal Mgr. R. pokyn k podání podnětu k návrhu na obnovu řízení: „*Zašli 1) OSZ Tce ke jejich sp. zn. 2 ZT 300/2014 a 2) v kopii do sp. zn. zdejšího soudu 2 T 267/2014 podnět podle § 280 odst. 5 tr. řádu ke zvážení podání návrhu na obnovu řízení ve prospěch odsouzeného S. Š., neboť vydaný rozsudek (ze dne 11. 2. 2015, v PM dne 12. 2. 2015) zahrnuje dobu páčání vytykané trestné činnosti ad 1 od 14. 3. 2014 do 23. 3. 2014, ad 3 od 6. 2. 2014 do 29. 4. 2014. Dne 23. 6. 2014 však vydal OS Teplíce TP č. j. 6 T 129/2014 – 42 (pro dva přečiny spáchané skutkem v období od 10. 5. 2014 do 11. 5. 2014), v PM dne 13. 9. 2014, z čehož je patrné, že ve věci sp. zn. 2 T 267/2014 měl být ukládán souborný, příp. společný trest; nebudou-li splněny podmínky pro podání návrhu na obnovu řízení (např. z důvodu povědomí OS Teplíce ve věci sp. zn. 2 T 267/2014 o vydaném TP OS Teplíce ve věci 6 T 129/2014), nechť je tento podnět vnímán jako žádost o prošetření podmínek pro stížnost pro porušení zákona.*

PROSÍM, VYPRAV IHNED – ve věci sp. zn. 2 T 267/2014 je na 21. 10. 2015 naříženo VZ ke rozhodnutí o přeměně PO!!!“

6) Kopie č. 1. 293 ze spisu sp. zn. 2 T 267/2014 obsahující podnět k podání návrhu na obnovu řízení výše citovaného znění založená pro informaci do daného spisu.

7) Návrh na obnovu řízení podaný státní zástupkyní Okresního státního zastupitelství v Teplicích JUDr. Vladimírou Kopečkovou dne 4. 1. 2016, založený ve spise sp. zn. 2 T 267/2014 na č. l. 301. Z něho vyplývá, že státní zástupkyně podala tento návrh z totožných důvodů, jež byly uvedeny v podnětu Mgr. R.

8) Usnesení Okresního soudu v Teplicích ze dne 28. 6. 2016, č. j. 2 T 267/2014 – 312, kterým JUDr. Č. dle § 284 odst. 1 trestního řádu povolil obnovu řízení v uvedené věci a zrušil výrok o vině a výrok o trestu rozsudku Okresního soudu v Teplicích ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 T 267/2014 – 254, jakož i další výroky na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla podkladu. Dle § 136 odst. 3 trestního řádu bylo vyhotoveno zjednodušené usnesení bez odůvodnění.

9) Rozsudek Okresního soudu v Teplicích ze dne 28. 6. 2016, č. j. 2 T 267/2014 – 319, jímž JUDr. Č. v souladu s důvody obnovy řízení ods. S. Š. uložil souhrnný trest a současně zrušil výrok o trestu uložený trestním příkazem č. j. 6 T 129/2014 – 42.

Obhájce kárně obviněného v průběhu jednání k uvedené skupině důkazů znovu zdůraznil, že dopis JUDr. Č. ze dne 5. 2. 2016 byl součástí interní korespondence a jeho obsah byl převážně faktografické povahy. Následná hodnotící část pak byla činěna v kondicionálu, a kárně obviněný tedy jednoznačně netvrdil, že by se vedení krajského soudu něčeho dopustilo. Pokud však jde o údaje o „přesezených vazbách“, kárný navrhovatel ani nerozporoval, že k daným případům došlo a že při posuzování uvedených porušení nebylo postupováno stejně. Za této situace je tedy dle obhájce kárně obviněného třeba vycházet z toho, že JUDr. Č. popsal daný stav správně.

Kárný navrhovatel k otázce zmiňovaných „přesezených vazeb“ uvedl, že každé pochybení se řeší individuálně, neboť je relevantní, jak se k němu konkrétní soudce staví, jakou projde sebereflexí, zda si své pochybení uvědomuje, zda jej lituje atd. K uvedeným konkrétním případům nemá kárný navrhovatel žádné informace a ví o nich jen z doslechu. Za podstatné ovšem kárný navrhovatel považuje skutečnost, že JUDr. Č. ve svém dopisu osočil krajský soud z toho, že požadoval kárný postih některého ze soudců. Tvrzení kárně obviněného, že by někdo z vedení krajského soudu takto postupoval a žádal, aby některý ze soudců byl kárně stíhán, či naopak nestíhán, je dle kárného navrhovatele neprokazatelné a on sám o tom nic neví.

Kárně obviněný následně uvedl, že soudci na okresních soudech při výkladu § 280 odst. 5 trestního řádu postupují různě. K dané problematice není žádné stanovisko odvolacího soudu, a praxe jednotlivých soudců se tak liší. Kárně obviněný proto žádal posuzovaným dopisem o odpověď, jak má v dané věci postupovat, neboť byl přesvědčen o tom, že měl být nejdříve upozorněn a následně měl ve své věci daný návrh na obnovu řízení podat sám. Motivací k zaslání předmětného dopisu tedy byla obava kárně obviněného, aby postup, který v dané věci zvolí, nemohl být posléze „otočen“ proti němu.

Dále byly provedeny listinné důkazy, které se vztahují ke druhému skutku:

10) Oznámení JUDr. Č. adresované předsedovi Okresního soudu v Teplicích ze dne 30. 6. 2016, v němž kárně obviněný uvedl:

„Vážený pane předsedo,

v souladu s § 85 zák. č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, si dovoluji oznámit, k založení do osobního spisu, že jsem byl rozhodnutím předsedkyně Českého statistického úřadu jmenován podle § 152 odst. 3 zák. č. 500/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, předsedou rozkladové předsedkyně Českého statistického úřadu.

Český statistický úřad je ústředním orgánem státní správy, v jejímž čele nestojí člen vlády, zřízený podle § 2 zák. č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy ČR. Rozkladová komise je poradním orgánem bez rozhodovacích pravomocí, jak vyplývá ze Statutu a jednacího řádu rozkladové komise.

Členy rozkladové komise předsedkyně ČSÚ jsou mj. Doc. JUDr. PhDr. D. E., Ph.D., docent katedry občanského práva PF Univerzity Karlovy, JUDr. G. V., vedoucí oddělení legislativy Odboru legislativy a mezinárodní spolupráce, Mgr. R. V., Ph.D., ředitel Odboru justičního dohledu MS ČR, Mgr. E. S., Ph.D.,

pokračování

ředitel Odboru Kanceláře předsedkyně ČSÚ, Ing. E. Š., tajemnice rozkladové komise. Nejde tak o konflikt zájmů mezi funkcí soudce a předsedou rozkladové komise co by poradního orgánu.

S pozdravem

JUDr. M. Č.“

K tomuto sdělení byly dle kárného návrhu přiloženy:

11) Jmenovací listina předsedkyně ČSÚ ze dne 13. 4. 2016, č. j. 898-5/2016-01, dle níž byl JUDr. Č. s účinností od 14. 4. 2016 jmenován předsedou rozkladové komise předsedkyně Českého statistického úřadu.

12) Statut a jednací řád rozkladové komise předsedkyně ČSÚ, jímž se zřizuje rozkladová komise předsedkyně ČSÚ jako stálý odborný poradní orgán pro přípravu návrhů rozhodnutí předsedkyně vydávaných ve správním řízení a upravuje její postavení, složení a činnost; dle statutu rozkladová komise jedná jako kolegiální orgán a její usnesení nejsou pro předsedkyni ČSÚ závazná (čl. 1 odst. 1 až 3 Statutu); členství v rozkladové komisi vzniká jmenováním dnem uvedeným ve jmenovací listině, jmenování se provádí na základě předchozího souhlasu na dobu neurčitou (čl. 2 odst. 3 Statutu); členství zaniká mj. dnem uvedeným v oznámení člena rozkladové komise o vzdání se členství, pokud v oznámení není den zániku uveden, členství zaniká posledním dnem měsíce následujícího po doručení písemného oznámení o vzdání se členství předsedkyni ČSÚ [čl. 2 odst. 4 písm. b) Statutu]; rozkladová komise jedná prostřednictvím senátů, jejichž složení určuje a jednání řídí její předseda, z projednávání rozkladu či stížnosti a hlasování je vyloučen člen senátu, o němž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkovi řízení nebo jeho zástupci takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o jeho nepodjatosti nebo jestliže se účastnil řízení v téže věci v prvním stupni (čl. 7 odst. 2 a 10 Statutu); podaný rozklad je nutno projednat tak, aby kompletní návrh na rozhodnutí mohl být předsedkyni ČSÚ předložen nejpozději do tří pracovních dnů před uplynutím zákonné lhůty ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu, konečný písemný návrh rozhodnutí předsedkyně ČSÚ na základě usnesení senátu vypracovává zpravodaj a při jeho indispozici předseda komise ve lhůtě pěti pracovních dnů od přijetí usnesení (čl. 9 odst. 1 Statutu).

Dále kárný navrhovatel i kárně obviněný předložili:

13) Sdělení předsedy Okresního soudu v Teplicích Mgr. Tichého adresované JUDr. Č. ze dne 12. 7. 2016, sp. zn. Spr 461/2016, v němž předseda soudu uvedl, že nesdílí názor JUDr. Č. o slučitelnosti předmětných funkcí, a dále doplnil: „*Přestože, vzato čistě formálně, je rozkladová komise vskutku orgánem poradním, bez rozhodovacích pravomocí, nelze pominout, že jde o obligátní orgán, který významnou měrou participuje na rozhodování správních orgánů (úřadů) o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (viz zejména 1 odst. 1 a § 152 odst. 3 správního řádu). Byť návrh rozhodnutí předkládaný rozkladovou komisí není pro vedoucího ústředního správního úřadu (zde předsedkyni ČSÚ) formálně závazný, v absolutní většině případů jím je nekriticky převzat.*

Skutečnost, že postavení člena rozkladové komise nelze marginalizovat, dokládá i to, že lze účinně namítat jeho podjatost a žádat, aby byl vyloučen z projednávání a rozhodování konkrétní věci dle § 14 správního řádu (na tom se shoduje jak konstantní soudní rozhodovací praxe, tak právní doktrína).

Soudce je oprávněn vykonávat činnost v poradních orgánech ministerstva, vlády nebo parlamentních komor za předpokladu, že tato činnost (mj.) neobrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost soudnictví (srov. § 85 zákona

o soudech a soudcích). Tento předpoklad v případě členství v rozkladové komisi však není naplněn, neboť soudce - jako představitel nezávislé a nestranné soudní moci, která přezkoumává též zákonnost rozhodnutí správních úřadů (včetně ČSÚ) – by se takto přímo podílel na rozhodování orgánů moci výkonné.

Jelikož tedy Vaše členství v rozkladové komisi ČSÚ není slučitelné s výkonem funkce soudce, žádám Vás, abyste jej ukončil doručením písemného oznámení o vzdání se členství předsedkyni ČSÚ / viz čl. 2 odst. 4 písm. b) Statutu a jednacího řádu rozkladové komise předsedkyně ČSÚ/, a to bez zbytečného odkladu, nejpozději však ve lhůtě pěti pracovních dnů od doručení tohoto mého sdělení. V téže lhůtě mi tuto skutečnost (ukončení členství), prosím, doložte.“

Uvedené sdělení JUDr. Č. převzal dne 13. 7. 2016.

14) Sdělení JUDr. Č. adresované předsedovi Okresního soudu v Teplicích ze dne 21. 7. 2016, v němž uvedl, že si dovolil s dopisem předsedy soudu seznámit předsedkyni ČSÚ prof. Ing. I. R., CSc., jejíž vyjádření současně připojuje, a dále poznamenal: *„V dané věci jsem žádné kroky směřující k podání rezignace nepodnikl, neboť vyčkám na návrh dalšího postupu, o kterém paní předsedkyně ve svém dopise píše. Můj právní názor v dané chvíli není definitivní, zda se rozhodnu setrvat na svém názoru, že jde o konflikt obou činností a nebo zda se přikloním k Vašemu názoru a podám v takovém případě rezignaci. Do konečného rozhodnutí jsem se pak rozhodl, že nebudu v rozkladové komisi činit žádné úkony.“*

15) Dopis ze dne 19. 7. 2016, č. j. 1709/2016-01, v němž předsedkyně ČSÚ JUDr. Č. sděluje, že s vysvětlením předsedy okresního soudu nemůže souhlasit, a dále poznamenává: *„Předně bych ráda uvedla a zdůraznila, že rozkladová komise předsedkyně ČSÚ je skutečně (tj. nikoli jen formálně) poradním orgánem předsedkyně složeným z 5 členů s převahou externích zástupců. Rezignace Vás jako předsedy by ochromila chod tohoto kolegiálního orgánu.*

Dále se musím zásadně obrátit proti tvrzení pana předsedy, že bych jako vedoucí ústředního správního úřadu ‚nekriticky přejímala‘ rozhodnutí dané rozkladové komise. Vnímám, že takové mínění nejen zpochybňuje věrohodnost mnou jmenované rozkladové komise, jakožto poradního orgánu, ale dotýká se i nezávislosti mého úřadu, jakož i nestrannosti a nezávislosti mého rozhodování.

S ohledem na výše uvedené bych Vás, pane doktore, chtěla požádat, zda byste byl tak laskav a panu předsedovi sdělil, že Vás i pana předsedu žádám, abyste zatím neodstupoval, a v nejbližším období navrhnu postup, jak celou záležitost projednat. Pevně věřím, že nalezneme vzájemné shody.“

16) Sdělení předsedy Okresního soudu v Teplicích adresované JUDr. Č. ze dne 22. 7. 2016, sp. zn. Spr 461/2016, v němž předseda soudu zdůraznil, že trvá na svém předchozím závěru a považuje za nepřijatelné, aby JUDr. Č. své členství v rozkladové komisi jakkoli prodlužoval, k čemuž dále blíže poznamenal: *„Tím, že jste souhlasil se jmenováním do funkce člena (předsedy) rozkladové komise a v této funkci (i přes mou výzvu) až dosud setrval, jste porušil a stále porušujete povinnosti soudce, a to zejména zákaz formulovaný § 85 zákona o soudech a soudcích. Z Vaší reakce je zřejmé, že si porušování těchto povinností, resp. neslučitelnost Vámi zastávaných funkcí, nepřipouštíte. Proto - a také s přihlédnutím ke skutečnosti, že jste již v minulosti byl postížen za kárné provinění, jehož základ spočívá v nevědomění si postavení (role) soudce a omezení, která jsou mu dána – mi nezbyvá, než dále formálně postupovat podle § 86 a násl. zákona o soudech a soudcích.*

Žádám Vás proto, abyste svůj postoj přehodnotil a zachoval se způsobem, který je nyní nezbytný, tj. neprodleně rezignoval na funkci člena rozkladové komise předsedkyně ČSÚ, neboť tím můj další postup přirozeně bude ovlivněn. Vaše sdělení si dovoluji očekávat nejpozději do 29. 7. 2016.“

Uvedené sdělení JUDr. Č. převzal dne 22. 7. 2016.

pokračování

17) Sdělení adresované předsedovi Okresního soudu v Teplicích ze dne 29. 7. 2016, v němž JUDr. Č. uvedl:

„Vážený pane předsedo,

vzhledem k tomu, že v souvislosti s mým členstvím v rozkladové komisi předsedkyně Českého statistického úřadu trváte na svém subjektivním stanovisku o konfliktu tohoto členství s působením soudce spojeným s požadavkem na jeho ukončení s tím, že pokud tak neučiním je tento požadavek dále spojen s pobrůžkou podání kárné žaloby na moji osobu, jsem se rozhodl podat dnešního dne paní předsedkyni Českého statistického úřadu rezignaci na tuto funkci, kterou jí současně odesílám. Nadále však trvám na svém stanovisku, které jsem Vám již sdělil. S Vaším názorem nesublasím a považuji Vás požadavek za neodůvodněný nátlak, kterým mi je upíráno být aktivní i mimo moji práci. O správnosti Vašeho názoru v žádném případě nejsem přesvědčen a považuji Vaše jednání nadále za nepřijatelný nátlak na moji osobu.

S pozdravem

JUDr. M. Č.“

18) Rezignace JUDr. Č. na funkci předsedy a člena rozkladové komise ze dne 29. 7. 2016 adresovaná předsedkyni ČSÚ prof. Ing. I. R., CSc., následujícího znění:

„Vážená paní profesorko,

vzhledem k tomu, že pan předseda Okresního soudu v Teplicích Mgr. Jan Tichý nadále trvá na svém subjektivním stanovisku o neslučitelnosti výkonu funkce soudce s členstvím a předsednictvím v rozkladové komisi předsedkyně Českého statistického úřadu jako Vašeho poradního orgánu, a to pod hrozbou podání kárné žaloby na moji osobu, jsem tak nucen pod tímto nátlakem, když názor předsedy Okresního soudu v Teplicích nesdílím, podat rezignaci na funkci předsedy Vaší rozkladové komise a současně i rezignaci na členství v této komisi. I když vím, že Vám toto způsobí problémy i v dosud rozpracovaných causech, nezbyvá mi, než se podrobit v tuto chvíli nátlaku, který je na mně vyvíjen, neboť pan předseda si určil termín 29. 7. 2016.

Velice se omlouvám za problémy, které Vám a práci Vašeho úřadu a rozkladové komisi moje rezignace způsobila, byť věřte, že nikoliv mojí vinou.

S pozdravem

JUDr. M. Č.“

Nejvyšší správní soud si dále vyžádal z vlastní iniciativy, resp. v souvislosti s návrhem obhajoby na výslech předsedkyně ČSÚ prof. Ing. I. R. CSc. jakožto svědkyně, její písemné vyjádření k tomu, zda před jmenováním JUDr. Č. do funkce předsedy své rozkladové komise konzultovala otázku slučitelnosti uvedené funkce s funkcí soudce, a pokud ano, s kým dané konzultace probíhaly a jaké byly jejich závěry. Nejvyšší správní soud zároveň požádal o předložení případných písemných stanovisek, pokud byla k dané otázce zpracována. Dále Nejvyšší správní soud požádal předsedkyni ČSÚ o sdělení, zda se JUDr. Č. po určité, byť krátké období skutečně podílel na činnosti rozkladové komise ČSÚ jako její předseda a zda tedy v konkrétních věcech předkládal návrhy rozhodnutí.

K uvedeným dotazům soudu předsedkyně ČSÚ poskytla následující vyjádření:

19) Písemné vyjádření předsedkyně ČSÚ ze dne 17. 10. 2016 adresované Nejvyššímu správnímu soudu:

„Vážený pane předsedo,

ke Vaší žádosti ze dne 6. října 2016 sděluji, že pana JUDr. M. Č. jsem jmenovala předsedou rozkladové komise předsedkyně Českého statistického úřadu po dohodě s ním s účinností od 14. dubna 2016. V souvislosti s tím byla ke stejnému dni mezi JUDr. M. Č. a Českým statistickým úřadem uzavřena smlouva o spolupráci k zajištění činnosti rozkladové komise předsedkyně ČSÚ.

Předběžně jsem otázku slučitelnosti funkce předsedy rozkladové komise s funkcí soudce nekonzultovala, neboť jsem v tomto směru neměla žádné pochybnosti. Učinila jsem tak teprve na základě informace pana JUDr. M. Č., že předseda Okresního soudu v Teplicích nesublasí s tím, aby funkci předsedy rozkladové komise vykonával. Na základě konzultace s Odborem legislativy a mezinárodní spolupráce ČSÚ a s přihlédnutím k publikovaným teoretickým názorům (viz např. Koudelka, Z. Neslučitelnost funkcí. Dostupné z <http://www.pravniprostor.cz/clanky/ustavni-pravo/neslučitelnost-funkci-iii-cast>) jsem dospěla k závěru a jsem zcela přesvědčena, že působení v poradním orgánu ústředního správního úřadu je s výkonem funkce soudce slučitelné.

V období od 14. dubna 2016 do dnešního dne rozkladová komise projednávala pouze dvě věci, a to způsobem per rollam. Ani v jednom z těchto případů nebyl JUDr. M. Č. určen zpravodajem, v důsledku čehož nevypracovával ani nepředkládal návrhy rozhodnutí.“

K tomuto svému vyjádření zaslala předsedkyně ČSÚ také některé listiny, z nichž nad rámec těch, které již byly zmíněny, bylo provedeno dokazování následujícími dokumenty:

20) Kopie Smlouvy o spolupráci k zajištění činnosti rozkladové komise ČSÚ uzavřené mezi ČSÚ a JUDr. Č. dne 14. 4. 2016, kterou se JUDr. Č. jakožto poskytovatel zavázal poskytovat objednateli, tj. ČSÚ, odborné služby k zajištění činnosti rozkladové komise předsedkyně ČSÚ (čl. I odst. 2), a to zejména (čl. II):

- a) účast poskytovatele na jednáních rozkladové komise;
- b) posouzení jednotlivých případů projednávaných rozkladovou komisí;
- c) příprava stanovisek a analýz jako podkladů pro rozhodování rozkladové komise;
- d) zpracování stanovisek a vyjádření k žalobám podaným proti rozhodnutí předsedkyně ČSÚ.

Podle čl. III smlouvy JUDr. Č. náležela odměna za každou hodinu takto poskytnutých služeb ve výši 500 Kč, za rok však mělo být vyplaceno nejvýše 48 000 Kč. Odměna měla být splatná čtvrtletně zpětně na základě výkazu odpracovaných hodin. JUDr. Č. byl povinen poskytovat uvedené služby osobně a nebyl oprávněn pověřit činností dle předmětu smlouvy třetí osobu.

21) Prohlášení ředitelky odboru financování a rozpočtu ČSÚ Ing. H. B. ze dne 11. 10. 2016 o tom, že v roce 2016 nebyly realizovány ve prospěch JUDr. Č. žádné platby.

Předseda senátu dále uvedl, že Nejvyšší správní soud také na návrh obhajoby předvolal předsedkyni ČSÚ prof. R. jakožto svědkyni k výslechu, nicméně paní předsedkyně se omluvila a soudu doložila, že v den konání jednání kárného soudu byla od 9.00 hod. pozvána na schůzi

pokračování

rozpočtového výboru Poslanecké sněmovny, kde měla být v tu dobu projednávána v rámci návrhu státního rozpočtu na příští rok rozpočtová kapitola ČSÚ.

Kárný navrhovatel ve vztahu k provedené skupině důkazů uvedl, že žádnou korespondenci s předsedkyní ČSÚ nevedl, neboť to považoval za nevhodné a její vtažení do celé záležitosti ze strany JUDr. Č. bylo dle kárného navrhovatele nešťastné. Ve svém prvním sdělení, jímž kárný navrhovatel reagoval na oznámení JUDr. Č., dle něhož byl ustanoven do funkce člena a předsedy rozkladové komise, kárný navrhovatel toliko vyložil své nesouhlasné stanovisko a žádný nátlak na kárně obviněného činěn nebyl. Až poté, co JUDr. Č. začal „*licitovat*“ o svém dalším setrvání v uvedené funkci, nezbylo kárnému navrhovateli než postupovat důsledněji a upozornit JUDr. Č., že další setrvání ve zmíněné funkci považuje za závažné porušení povinností soudce a nezbyvá mu, než danou věc formálně řešit. Pokud by ve stanovené náhradní lhůtě kárně obviněný korektním způsobem rezignoval, považoval by kárný navrhovatel zřejmě za dostatečné vyřešit dané porušení povinností výtkou, ovšem způsob rezignace, který JUDr. Č. zvolil, představuje dle kárného navrhovatele sám o sobě závažné porušení povinností soudce.

Obhájce kárně obviněného zopakoval, že rozkladová komise předsedkyně ČSÚ je poradním orgánem, a podotkl, že šance, že by JUDr. Č. jako trestní soudce Teplicích ve své soudcovské práci narazil na kauzu, ve které by mohl být podjatý v důsledku svého členství v předmětné rozkladové komisi, je v podstatě nulová. Obhájce kárně obviněného dále uvedl, že dopis kárného navrhovatele ze dne 22. 7. 2016, je třeba z materiálního hlediska rovněž považovat za výtku, takže i zde je třeba uplatnit zásadu *non bis in idem*. Dotčené funkce označil obhájce za *prima vista* slučitelné a použití slov „nepřípustný nátlak“ tak považuje za této situace za eufemismus.

Předseda senátu dále provedl k důkazu následující článek, na něž se ve svém písemném vyjádření odvolávala předsedkyně ČSÚ:

22) Koudelka, Z. Neslučitelnost funkcí. (<http://www.pravniprostor.cz/clanky/ustavni-pravo/neslucitelnost-funkci-iii-cast>). Daná stat' se zabývá problematikou neslučitelnosti funkce soudce s jinými funkcemi nebo činnostmi obecně, konkrétně však neřeší otázku slučitelnosti funkce soudce s funkcí předsedy rozkladové komise ústředního správního úřadu. V části 4.2 autor pouze připouští, že soudci mohou působit v Legislativní radě vlády, neboť se jedná o poradní orgán vlády bez vlastní rozhodovací pravomoci, který působí jako odborné právnické pracoviště. Podle autora je parlamentní demokracie založena na relativním, nikoliv absolutním oddělení státních mocí, a proto je pro soudce uvedená činnost přípustná, pokud nevykovávají žádné rozhodovací správní funkce.

Dále soud pokračoval prováděním listinných důkazů, které se již netýkají přímo vytýkaných skutků, ale obecně osoby kárně obviněného soudce. Většina z těchto důkazů byla již provedena v předcházejícím kárném řízení s JUDr. Č., které bylo vedeno tímto kárným senátem v loňském roce pod sp. zn. 13 Kss 1/2015. Nicméně, i vzhledem k tomu, že nyní projednávána věc neměla shodné účastníky řízení, byly znovu provedeny i ty důkazy, které již byly konstatovány ve věci sp. zn. 13 Kss 1/2015.

Kárně obviněný předložil:

23) Hodnocení tehdejšího předsedy Okresního soudu v Teplicích JUDr. Romana Dobeše ze dne 24. 4. 2014 vypracované na žádost JUDr. Č. pro účely jeho přihlášky do výběrového řízení vyhlášeného ministryní spravedlnosti. Uvedené hodnocení vyzdvihuje zejména odborné, organizační a komunikační schopnosti JUDr. Č. a oceňuje taktéž jeho nadprůměrnou pracovní

výkonnost, včetně jeho mimořádných výsledků, kdy se, dle tohoto vyjádření, dvakrát umístil na prvním místě v počtu vyřízených věcí soudci České republiky.

24) Hodnocení tehdejší místopředsedkyně Okresního soudu v Teplicích JUDr. Daniely Novotné ze dne 26. 8. 2014, sp. zn. Spr 613/2014, které k osobě JUDr. Č. vypracovala v souvislosti s tím, že se JUDr. Č. účastnil výběrového řízení na funkci předsedy Krajského soudu v Ústí nad Labem (a to z pověření předsedy soudu, neboť tehdejší předseda JUDr. Roman Dobeš se do daného výběrového řízení rovněž přihlásil). Hodnocení vychází z předchozího hodnocení vypracovaného JUDr. Dobešem a obdobným způsobem vyzdvihuje odborné, organizační a komunikační schopnosti JUDr. Č. a zejména jeho pracovní výkonnost.

Kárný senát si kromě toho vyžádal:

25) Stanovisko soudcovské rady Okresního soudu v Teplicích k osobě kárně obviněného soudce ze dne 23. 8. 2016, v němž soudcovská rada plně odkázala na své předchozí stanovisko ze dne 10. 2. 2015, jež bylo podáno ve zmiňované věci sp. zn. 13 Kss 1/2015, a toto dřívější stanovisko připojila jako přílohu. Dále soudcovská rada pouze uvedla, že oproti předchozímu vyjádření již nemá JUDr. Č. od 1. 5. 2016 přidělenou asistentku JUDr. Y. a ke dni 31. 7. 2016 činil stav jeho senátu 20 nevyřízených věcí, což je na trestním úseku okresního soudu průměrný stav. Chování JUDr. Č. zůstalo bez výrazných změn.

V přiloženém předchozím **stanovisku soudcovské rady Okresního soudu v Teplicích ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. Spr 73/2015,** je osoba kárně obviněného v rámci mezilidských vztahů na pracovišti hodnocena jako problematická. Soudcovská rada se dále vyjádřila k situaci na okresním soudu a pracovním podmínkám kárně obviněného. Soudcovská rada dále upozornila na prověrku na úseku T u věcí starších dvou let provedenou Krajským soudem v Ústí nad Labem dne 22. 4. 2014 a dále na prověrku Ministerstva spravedlnosti, která probíhala v polovině roku 2014. Uvedené prověrky dle soudcovské rady shledaly neodůvodněné průtahy v několika trestních věcech projednávaných kárně obviněným.

26) Osobní spis kárně obviněného soudce, z něhož vyplývá, že JUDr. Č. po absolvování čekatelské praxe a složení justiční zkoušky byl s účinností od dne 1. 6. 1986 ustanoven do funkce předsedy senátu trestního úseku Okresního soudu v Teplicích. Od 1. 7. 1988 do 31. 12. 1988 byl dočasně přidělen ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Na dobu od 1. 7. 1990 do 30. 6. 1992 byl JUDr. Č. uvolněn ze zaměstnání, neboť byl zvolen poslancem ČNR, a to, jak uvádí ve svém životopise, za KSČM. Poslancem ČNR, tedy posléze Poslanecké sněmovny ČR, byl zvolen i na další volební období 1992 - 1996. Ke dni 1. 1. 1993 přestal být vzhledem k čl. 111 Ústavy ČR soudcem. Od roku 1994 vykonával vedle poslanecké funkce též advokátní praxi. Dne 14. 10. 1997 byl znovu jmenován soudcem, v té době již nebyl členem žádné politické strany. Byl přidělen k Okresnímu soudu v Ústí nad Labem a současně byl na dobu od 15. 10. 1997 do 30. 6. 1998 dočasně přidělen k Okresnímu soudu v Teplicích a od 1. 6. 1998 přeložen k Okresnímu soudu v Teplicích, kde působí jako předseda senátu na trestním úseku. Od 1. 10. 1998 do 8. 1. 2001 byl JUDr. Č. pověřen zastupováním neobsazené funkce místopředsedy Okresního soudu v Teplicích. V letech 1999 a 2001 až 2004 opakovaně působil po krátkou dobu jakožto dočasně přidělený soudce u Krajského soudu v Ústí nad Labem a v letech 2005 až 2008 rovněž u Okresního soudu v Lounech.

V roce 1999 mu byly tehdejším předsedou Okresního soudu v Teplicích uděleny výtky za nesprávný postup při vydávání amnestijních rozhodnutí a za průtahy při vyhotovování jím vydaných rozhodnutí. V roce 2001 byla JUDr. Č. tehdejší předsedkyní Okresního soudu v Teplicích udělena výtka za to, že při rozhodování o konkrétní žádosti odsouzeného

pokračování

o podmíněné propuštění z výkonu trestu nerozhodoval s potřebnou rychlostí a soustředěností. V roce 2007 byla tehdejší předsedkyní Okresního soudu v Teplicích JUDr. Č. udělena výtka za dle jejího názoru závažná pochybení, jichž se měl dopustit při postupu ve věci sp. zn. 2 T 230/2006 a jež měla spočívat zejména v tom, že spojil ke společnému řízení věci, jež se sice týkaly stejného obžalovaného, ovšem zahrnovaly i skutky, které tento obžalovaný spáchal jako mladistvý, a v těchto věcech měl tedy rozhodovat jiný soudce podle jiné právní úpravy. V roce 2008 byla JUDr. Č. tehdejší pověřenou zastupující předsedkyní Okresního soudu v Teplicích udělena výtka za průtahy ve věci sp. zn. 2 T 286/2006. Od 1. 8. 2009 do 30. 11. 2010 byl JUDr. Č. dočasně přidělen k Ministerstvu spravedlnosti, kde pracoval na odboru odškodňování. V roce 2014 byla předsedou Okresního soudu v Teplicích JUDr. Č. udělena výtka za to, že o propuštění obžalovaného po uplynutí nejvýše přípustné doby vazby rozhodl opožděně o 20 dnů.

Osobní spis rovněž obsahuje již zmiňované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 – 112, jimž byl JUDr. Č. shledán vinným ze spáchání kárného provinění spočívajícího v tom, že dne 10. 10. 2014, v první den voleb do obecních zastupitelstev a do Senátu, přeposlal ze své soukromé e-mailové adresy na 32 různých e-mailových adres, včetně adres novinářů, e-mail s předmětem „KUBERA - rozhovory část“, který vytváří dojem, že jde o přepis rozhovorů mezi politiky ODS (Jaroslavem Kubrou aj.), obsahující množství vulgárních výrazů a naznačující nezákonné jednání v něm uvedených osob, ačkoliv si byl vědom toho, že jde o smyšlený dokument, za což mu bylo uloženo kárné opatření ve formě snížení platu o 10 % na dobu 3 měsíců.

Po provedení uvedených listinných důkazů kárně obviněný využil svého práva vyplývajícího z § 17 odst. 4 zákona č. 7/2002 Sb. a odepřel výpověď.

Obhájce kárně obviněného na dotaz předsedy senátu následně odpověděl, že obhajoba již netrvá na výsledku předsedkyně ČSÚ prof. R., neboť s ohledem na důkazy, které si Nejvyšší správní soud vyžádal v listinné formě, by tento výslech již byl nadbytečný.

Provedení jiných důkazů nebylo stranami navrhováno.

Kárný navrhovatel v rámci závěrečné řeči uvedl, že oba vytýkané skutky představují natolik závažné porušení povinností soudce, že mu nezbylo, než je řešit touto cestou. Ve vztahu k prvnímu skutku pak kárný navrhovatel dále poznamenal, že § 280 odst. 5 trestního řádu považuje za naprosto jednoznačný a jeho vklad a aplikaci v soudní praxi za konstantní a dlouhodobou. Argumentace kárně obviněného se tak v tomto smyslu jeví být účelová a odvádí pozornost od podstaty vytýkaného kárného provinění, kterou není nesprávný právní názor, ale způsob jeho prezentace. Kárný navrhovatel dále popřel, že by za toto chování byla JUDr. Č. po formální či materiální stránce udělena výtka, a nesouhlasil ani s tvrzením obhajoby, že v jednání kárně obviněného chybí přesah mimo justici, neboť dle této argumentace by se soudce vůči svým kolegům mohl dopustit v zásadě čehokoliv, pokud by tomu nebyl přítomen nikdo jiný, aniž by se jednalo o kárné provinění. Ke druhému skutku kárný navrhovatel uvedl, že nelze marginalizovat význam rozkladové komise, jak to činí obhajoba. Členové rozkladové komise se přímo podílejí na procesu rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v rámci správního řízení a účast v takových orgánech, byť se jedná o orgán poradní, narušuje dle kárného navrhovatele důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudu. Na výše uvedené nemá vliv, zda je soudce zařazen u okresního či krajského soudu a zda vykonává trestní či správní agendu. Soudce se dle kárného navrhovatele nemůže schovávat za právní názor jiných, případně se vyvinut z vlastního protiprávního jednání poukazem, že právní úprava je nejasná nebo že chybí judikatura. JUDr. Č. se do této situace dostal sám svým aktivním přičiněním a bylo

taktéž na něm, aby danou situaci náležitým způsobem vyřešil, což se v uvedeném případě nestalo. JUDr. Č. zastával předmětnou funkci předsedy rozkladové komise po několik měsíců, přičemž následně rezignoval způsobem, který kárný navrhovatel považoval za zcela nevhodný. Po přihlédnutí ke všem okolnostem proto dospěl kárný navrhovatel k závěru, že je danou záležitostí nezbytné řešit cestou kárného návrhu, neboť má za to, že si JUDr. Č. i přes svůj předchozí kárný postih neuvědomuje, jaké je postavení soudce ve společnosti a jaká omezení jsou se soudcovskou funkcí spjata. Závěrem kárný navrhovatel uvedl, že od podání kárného návrhu došlo v chování JUDr. Č. k pozitivní změně a v současné době nejsou v jeho práci shledávány závažnější problémy.

Obhájce kárně obviněného v závěrečné řeči poznamenal, že výrazy „protiústavní postup“, „libovůle“ či „svévole“ nepředstavují žádné urážky, nýbrž se jedná o běžně užívané odborné výrazy. Obhajoba má dále za to, že soudce má právo učinit podnět k zahájení kárného řízení, pokud shledá, že se děje něco nekalého, a toto upozornění mu nemůže být přičítáno k tíži. Ve vztahu ke druhému skutku obhájce kárně obviněného poukazoval na to, že předsedkyně ČSÚ vydává v rámci své funkce správní akty, u nichž se presumuje jejich správnost. Kárně obviněný tedy z tohoto hlediska nehájil zcela absurdní právní názor, ale přinejmenším se jednalo o záležitost argumentačně spornou. K osobě kárně obviněného obhájce závěrem uvedl, že, jak vyplynulo z dosavadního průběhu jednání, jde o výkonného soudce, s nímž v posledním období v zásadě nejsou žádné problémy. To dle obhajoby nasvědčuje tomu, že danou záležitost bylo možné vyřešit v rámci manažerské dovednosti a kolegiální smířlivosti a nebylo nutné volit kárnou žalobu jako prostředek *ultima ratio*. Z tohoto důvodu obhajoba navrhl, aby Nejvyšší správní soud kárně obviněného zprostil kárného obvinění, a dále uvedla, že v případě vydání zprošťujícího rozhodnutí se kárně obviněný vzdává práva na náhradu nákladů řízení, což vnímá jako krok směřující ke smírnému vyřešení věci.

IV. Posouzení věci soudem

Kárný senát se především zabýval dodržením subjektivní a objektivní lhůty k podání návrhu na zahájení kárného řízení. Dle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. totiž musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta pro podání kárného návrhu je zároveň totožná s hmotněprávní prekluzivní lhůtou zániku kárné odpovědnosti dle § 89 zákona o soudech a soudcích). Návrh na zahájení kárného řízení byl u Nejvyššího správního soudu podán dne 10. 8. 2016. Subjektivní lhůta je tedy zachována pro skutky, o kterých se navrhovatel dozvěděl ne dříve než 10. 2. 2016.

Z kárného návrhu vyplynulo, že o skutečnostech týkajících se tvrzených kárných provinění, které jsou rozhodné pro podání kárného návrhu, se vedení Okresního soudu v Teplicích dozvědělo ve vztahu k prvnímu skutku z písemného sdělení JUDr. Č. doručeného tehdejšímu předsedovi Okresního soudu v Teplicích dne 18. 2. 2016 a ve vztahu k druhému skutku nejdříve z písemného oznámení JUDr. Č. ze dne 30. 6. 2016, jímž kárnému navrhovateli sdělil, že byl jmenován předsedou rozkladové komise předsedkyně ČSÚ. Navíc k dokonání tohoto skutku, jak je kárně obviněnému vytýkán, došlo až rezignačním dopisem JUDr. Č. ze dne 29. 7. 2016. Subjektivní lhůta tak byla u obou skutků zachována.

pokračování

Pokud jde o objektivní procesní lhůtu a zároveň i hmotněprávní prekluzivní lhůtu 3 let, byla tato lhůta rovněž v obou případech, vzhledem k době, kdy k oběma vytykávaným skutkům došlo, zachována.

Pokud jde o další podmínky řízení a vydání meritorního rozhodnutí o daném kárném návrhu, kárně obviněný namítl prostřednictvím svého obhájce ve vztahu k prvnímu vytykávanému skutku překážku věci rozhodnuté, resp. možné porušení zásady „*ne bis in idem*“, neboť měl za to, že poslední odstavec jemu adresovaného přípisu předsedy Okresního soudu v Teplicích ze dne 26. 4. 2016 je nutno materiálně považovat za výtku ve smyslu § 88a zákona o soudech a soudcích, která dle kárné judikatury představuje překážku věci rozhodnuté, a tedy brání kárnému stíhání soudce pro týž skutek, za nějž mu byla výtka udělena.

Předseda soudu však v předmětném, výše citovaném odstavci uvedl pouze to, že obsah přípisu JUDr. Č., tj. jeho stížnost na postup kolegy, Mgr. R., nevyznívá příliš kolegiálně a že věří, že JUDr. Č. napříště, bude-li považovat za nutné takto upozornit na postup svého kolegy, celou věc nejprve pečlivě vyhodnotí a své závěry konfrontuje rovněž s platnou právní úpravou. Tuto formulaci kárný soud ani z materiálního hlediska za výtku dle § 88a zákona o soudech a soudcích nepovažuje. Ačkoli lze souhlasit s tím, že taková výtka udělená předsedou soudu nemusí nutně vždy výslovně odkazovat na dané ustanovení, musí být z jejího projevu přesto patrné, že skutečně bylo úmyslem soudního funkcionáře použít tohoto institutu a že tedy postupem dle daného ustanovení soudci drobné nedostatky v jeho práci nebo drobné poklesky v chování formálně vytyká. To z uvedené formulace, dle názoru kárného soudu, byť se jí předseda Okresního soudu v Teplicích do určité míry ohradil proti postupu JUDr. Č., patrné není, a uvedený přípis tedy kárnému stíhání JUDr. Č. pro tentýž skutek nebrání.

Obdobný závěr tím spíše platí i ve vztahu k druhému skutku, u něhož v průběhu jednání obhájce kárně obviněného rovněž namítl, že přípis předsedy Okresního soudu v Teplicích ze dne 22. 7. 2016 je třeba z materiálního hlediska považovat za výtku ve smyslu § 88a zákona o soudech a soudcích. V předmětném přípisu ovšem předseda Okresního soudu v Teplicích naopak uvedl, že vzhledem k tomu, že si JUDr. Č. nepřipouští neslučitelnost jím zastávaných funkcí, a dále s přihlédnutím ke skutečnosti, že JUDr. Č. byl za kárné provinění spočívající v nevědění si postavení (role) soudce již jednou kárně postižen, považuje za nezbytné postupovat dle § 86 a násl. zákona o soudech a soudcích. Z vyjádření kárného navrhovatele je tedy zcela zřejmé, že pochybení kárně obviněného pokládal za natolik závažné, že zvažoval podání kárného návrhu, a kárně obviněného na to také výslovně upozornil. Z použité formulace tedy nelze v žádném případě dovodit, že by předseda Okresního soudu v Teplicích považoval jednání JUDr. Č. za pouhý drobný nedostatek v práci či drobný poklesek v chování, k jehož vyřešení postačuje udělení výtky dle § 88a zákona o soudech a soudcích.

Pokud jde o samotnou otázku důvodnosti kárného návrhu, lze konstatovat, že kárnému navrhovateli se podařilo v plném rozsahu prokázat oba vytykané skutky v podstatě tak, jak jsou popsány v kárném návrhu, s tím, že určité zpřesnění, či spíše konkrétnější popis zejména druhého skutku, vplynuly z jednání v posuzované věci; nicméně rozsah toho, co je kárným návrhem vytykáno, se tím nezměnil, v tomto rozsahu byly také oba skutky prokázány a nejsou ani kárně obviněným rozporovány.

Kárně obviněný v písemném vyjádření a rovněž během jednání ve vztahu k druhému vytykávanému skutku prostřednictvím svého obhájce pouze uváděl, že samotná skutečnost, že byl jmenován předsedou rozkladové komise předsedkyně ČSÚ, nemůže být kárným proviněním, neboť se jednalo o jednostranný akt, nepopíral však, že s tímto jmenováním vyslovil svůj souhlas, stejně jako nepopíral, že svou následnou rezignaci odůvodnil v příslušném dopisu

„nátlakem“ ze strany předsedy Okresního soudu v Teplicích, ovšem nespátroval v těchto jednáních kárné provinění.

Mezi stranami je tak sporné právní hodnocení obou vytýkaných skutků, tedy, zda jimi kárně obviněný porušil své povinnosti, a to navíc takovým způsobem, že tím spáchal kárné provinění.

Nejprve se tedy kárný soud zabýval hodnocením prvního z vytýkaných skutků, kterým je obsah písemného sdělení JUDr. Č. doručeného tehdejšímu předsedovi Okresního soudu v Teplicích dne 18. 2. 2016.

V této souvislosti je třeba předeslat, že obsahem daného sdělení je kritika postupu kolegy, soudce Mgr. R. a v jiné souvislosti též vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem, tedy jedná se v posledku o vyjádření určitého názoru na jednání uvedených osob i na to, jak by dle kárně obviněného soudce mělo být na toto jednání reagováno. Je tedy třeba se zabývat tím, zda předmětné vyjádření JUDr. Č. požívá ochrany z hlediska ústavního práva na svobodu projevu garantovaného čl. 10 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), resp. čl. 17 Listiny.

V této souvislosti je nutno zdůraznit, co kárný senát konstatoval již ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 – 112, jež se týkalo téhož kárně obviněného soudce a v němž se uvádí, že na jedné straně nemůže být ani soudce vyloučen z možnosti realizovat své ústavní právo na svobodu projevu, jak vyplývá mj. ze zmiňovaných ustanovení Úmluvy a Listiny, na straně druhé není výkon takového práva u žádné osoby, a tím méně pak u soudce, neomezený, neboť zahrnuje, jak uvádí výslovně čl. 10 odst. 2 Úmluvy, i povinnosti a odpovědnost, a může být omezen zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná mj. pro ochranu morálky, pověsti nebo práv jiných nebo pro zachování autority a nestrannosti soudní moci.

Nejvyšší správní soud v tomto svém předchozím rozhodnutí, jakkoli se týkalo jiného skutku kárně obviněného soudce, citoval, vedle relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, zejména z judikatury ESLP k dané otázce (viz např. rozsudky ze dne 27. 5. 2014, *Baka proti Maďarsku*, stížnost č. 20261/12; ze dne 26. 2. 2009, *Kudeshkina proti Rusku*, stížnost č. 29492/05; ze dne 16. 9. 1999, *Buscemi proti Itálii*, stížnost č. 29569/95; nebo již zmiňovaný rozsudek velkého senátu ze dne 28. 10. 1999, *Wille proti Lichtenštejnsku*, stížnost č. 28396/95), podle níž soudce či jiná osoba spojená s výkonem spravedlnosti má právo vyjadřovat a šířit, i veřejně, své občanské a politické postoje, včetně názorů otevřeně kritických, přičemž předmětem kritiky mohou být i poměry v samotné justici, či dokonce na konkrétním soudu, smluvní strany však jsou na druhou stranu oprávněny v nezbytně nutné míře požadovat, aby výkon tohoto práva na svobodu projevu ze strany soudců a dalších představitelů justice byl vykonáván s jistou zdrženlivostí, tedy tak, aby neohrožoval nepřijatelným způsobem autoritu a nestrannost soudní moci a nezasahoval do práva konkrétních účastníků řízení na spravedlivý proces.

V citovaném rozhodnutí bylo taktéž připomenuto, že tato ústavněprávní východiska našla svůj odraz i v právní úpravě povinností, které v souvislosti s výkonem politických práv v nejširším slova smyslu, včetně práva na svobodu projevu, jsou soudci povinni dodržovat. Podle § 80 odst. 1 zákona o soudech a soudcích je soudce povinen mj. zdržet se nejen při výkonu své funkce, ale i v občanském životě všeho, co by mohlo narušit důstojnost soudcovské funkce nebo ohrozit důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Podle § 80 odst. 2 písm. b) zákona o soudech a soudcích je soudce povinen chovat se tak, aby nezavdal příčinu

pokračování

ke snížení důvěry v soudnictví a důstojnosti soudcovské funkce. Podle § 80 odst. 4 zákona o soudech a soudcích je soudce povinen při své činnosti mimo výkon funkce soudce a při výkonu svých politických práv si počínat tak, aby tato činnost neohrožovala nebo nenarušovala důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudu nebo nenarušovala důstojnost soudcovské funkce anebo mu nebránila v řádném výkonu funkce soudce. Podle § 80 odst. 6 zákona o soudech a soudcích je soudce povinen zachovávat náležitou úctu k ostatním soudcům, jiným osobám vykonávajícím právníká povolání a k ostatním zaměstnancům soudu a též k účastníkům nebo stranám soudního řízení.

Jak již bylo konstatováno, po vyhlášení rozhodnutí kárného soudu v nyní posuzované věci, nicméně před jeho písemným vyhotovením vydal Ústavní soud náleze ze dne 8. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 2490/15, jímž ústavní stížnost JUDr. Č. proti předchozímu rozhodnutí kárného soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 13 Kss 1/2015 – 112, zamítl. Až na hodnocení dílčí procesní otázky se Ústavní soud s právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným v uvedeném rozhodnutí, plně ztotožnil.

Dosavadní přístup ESLP k otázce svobody projevu soudců, a jejich limitů, byl plně potvrzen i nedávným rozsudkem velkého senátu ESLP ze dne 13. 6. 2016, ve věci *Baka proti Maďarsku*, stížnost č. 20261/12, v němž velký senát zdůraznil, že s ohledem na význam dělby moci a potřebu zajistit nezávislost soudnictví je nezbytné podrobit jakýkoli zásah do svobody projevu soudce důkladnému přezkumu. Vysoké ochrany přitom požívají zejména projevy soudce týkající se fungování justice. Každý případ je přitom třeba posuzovat individuálně s přihlédnutím ke všem okolnostem a ke kontextu, ve kterém byly dané výroky učiněny. Případná sankce postihující takovéto projevy přitom nesmí mít odrazující účinek (*chilling effect*) na uplatňování svobody projevu ze strany ostatních soudců (viz zejména body 165 – 167 uvedeného rozsudku).

Z obdobných premis, jaká přijal nyní rozhodující kárný senát v předchozí kárné věci navrhovatele, vycházely i ostatní kárné senáty tohoto soudu ve věcech sp. zn. 16 Kss 7/2014 a 11 Kss 6/2015, a přestože Ústavní soud některé dílčí závěry kárného soudu ve zmiňované věci sp. zn. 16 Kss 7/2014 korigoval, základní východiska ve svém nedávném nálezu ze dne 5. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 2617/15, potvrdil.

Ústavní soud se v dané věci důkladně zabýval otázkou svobody projevu soudců a přitom mj. zdůraznil, že „jednotlivec, který přijal funkci soudce, je při výkonu své svobody projevu podle čl. 17 Listiny a čl. 10 Úmluvy vázán povinností loajality a zdůvěrnosti. Jeho svoboda projevu tudíž podléhá zvláštním omezením, která vyplývají z této povinnosti. Soudce zejména nesmí svými projevy narušovat důvěru veřejnosti v to, že bude rozhodovat v souladu se základními principy demokratického právního státu, a důvěru v nestrannost a nezávislost soudní moci. (...). Každý případ je však nutné posuzovat individuálně s přihlédnutím ke všem okolnostem, přičemž je nutné vzít v potaz zejména postavení soudce, který projev pronesl, místo a způsob projevu, obsah jeho výroků a celkový kontext, ve kterém tyto výroky byly učiněny“.

Při posuzování prvního vytýkaného skutku prizmatem popsaného ústavněprávního i zákonného rámce dospěl Nejvyšší správní soud po zralé úvaze k závěru, že kárně obviněný tímto jednáním kárné provinění nespáchal, a to i přesto, že v samotném hodnocení postupu Mgr. R. a z větší části i vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem dává kárný soud plně za pravdu navrhovateli.

Ze smyslu § 280 odst. 5 trestního řádu lze totiž dovodit, že se oznamovací povinnost nevztahuje pouze na soudce projednávajícího danou trestní věc, neboť tím by naopak došlo k podstatnému omezení významu daného ustanovení. Komentář k trestnímu řádu u citovaného

ustanovení uvádí, že danou povinnost „*má soud vždy bez ohledu na to, zda rozhoduje v trestním, občanskoprávním či jiném řízení. Stejnou povinnost mají i další (v zákoně blíže nespecifikované) státní orgány, zpravidla půjde o policejní orgány, obecní úřady, ministerstva apod.*“ (ŠÁMAL, Pavel a kol. *Trestní řád I, II, III*. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 3402). Skutečnost, že soudce projednávající odlišnou, nicméně související věc státnímu zástupci sdělí okolnost, jež by mohla odůvodnit podání návrhu na povolení obnovy řízení, přitom nelze považovat za zásah do práva na zákonného soudce, neboť podání návrhu na obnovu řízení činí sám státní zástupce po vlastním posouzení věci a následně je právě na zákonném soudci, aby rozhodl o přípustnosti obnovy řízení.

Uvedený postup Mgr. R. tedy nelze ani v nejmenším srovnávat s věcí projednávanou kárným soudem pod sp. zn. 16 Kss 5/2014, v níž byl někdejší předseda Okresního soudu v Teplicích shledán vinným z kárného provinění spočívajícího v tom, že učinil úkon ve spise, který mu nebyl jakožto soudci přidělen, a přinejmenším v tomto rozsahu je rovněž kritika vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem za údajně diferencovaný přístup k jednotlivým soudcům, rovněž neoprávněná. Na druhou stranu, pokud jde o kritiku vedení krajského soudu za údajně diferencovaný přístup k případům překročení zákonné doby trvání vazby ze strany soudců Okresního soudu v Teplicích, její neoprávněnost kárným návrhovatelem prokázána nebyla.

V každém případě kritika kolegy, popř. vedení nadřízeného soudu, byť se následně ukáže být neoprávněná, je rovněž chráněna svobodou projevu soudce, jak bylo vymezeno výše, a jedná se právě o oblast kritiky poměrů na daném soudu či v širším slova smyslu v justici, která požívá dle citované judikatury ESLP a Ústavního soudu zvýšené ochrany. Je tedy třeba rozlišovat projevy soudce zasahující např. do politické soutěže na straně jedné, které podléhají výraznějšímu omezení, a na druhou stranu projevy vztahující se ke správě soudnictví a kritice vnitřních poměrů v justici, jež požívají vysoké míry ochrany a případná omezení takovýchto projevů nesmí mít odrazující efekt na ostatní soudce.

Kárný soud má tedy za to, že možnost této kritiky nemůže být sama o sobě vyloučena ani na základě § 80 odst. 1, 2 nebo 6 zákona o soudech a soudcích. Výkon svobody projevu by v daném případě nepožíval ochrany zejména tehdy, pokud by se jednalo o urážky (resp. difamační, dehonestující projevy), nebo o zneužití tohoto práva tím, že by si byl JUDr. Č. od počátku vědom toho, že je jeho kritika vůči jeho kolegovi, případně vůči vedení krajského soudu zjevně neoprávněná, nicméně i s tímto vědomím by toto křivé obvinění učinil s úmyslem kritizované osoby poškodit. Takový úmysl však kárným návrhovatelem nebyl tvrzen ani prokazován. Naopak, pokud jde o obsah výroků JUDr. Č. a celkový kontext, ve kterém byly proneseny, spíše lze mít za to, že se JUDr. Č. skutečně cítil postupem kolegy osobně dotčen, proti čemuž se ohradil interní stížností adresovanou předsedovi soudu.

Z povahy kárného řízení jako prostředku *ultima ratio* přitom vyplývá, že intenzity kárného provinění budou dosahovat pouze projevy skutečně způsobilé znatelně narušit důstojnost soudcovské funkce, resp. ohrozit důvěru veřejnosti v soudnictví, tedy v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů, či bránit danému soudci v řádném výkonu jeho funkce (viz § 80 zákona o soudech a soudcích). Jiné z etického hlediska nevhodné projevy je naopak na místě řešit domluvou, popř. udělením výtky dle § 88a zákona o soudech a soudcích.

Byť lze tedy mít za to, že stížnost JUDr. Č. vycházela z nesprávného právního názoru ohledně výkladu § 280 odst. 5 trestního řádu, v zásadě obsahovala popis situace, ke které došlo, doplněný o hodnotové soudy JUDr. Č. ve vztahu k postupu jeho kolegy a vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem, které, jakkoli jde o velmi příkré a zároveň převážně nedůvodné výtky, nelze označit za vulgární projevy či projevy překračující meze věcné kritiky vytykánych postupů

pokračování

Mgr. R. či vedení krajského soudu. Navíc tato kritika byla vyslovena v předmětné stížnosti adresované výlučně předsedovi Okresního soudu v Teplicích (ať již ve vztahu k Mgr. R. či vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem), nebyla tedy činěna veřejně a bylo na předsedovi okresního soudu, aby posoudil její oprávněnost a rozhodl, zda je třeba přistoupit k dalším krokům. Za daných okolností je dle názoru kárného soudu obtížně představitelné, že by daná stížnost byla způsobila narušit důvěru veřejnosti v soudnictví či způsobit jiný již uvedený škodlivý následek, včetně ohrožení důvěry v odborné rozhodování soudů, které rovněž vytýkal kárný návrhovař.

Pokud jde o druhý vytýkaný skutek, sestává se vlastně ze dvou dílčích, byť vzájemně souvisejících jednání, a to jednak ze souhlasu kárně obviněného se jmenováním do funkce člena a předsedy rozkladové komise předsedkyně ČSÚ a zastávání této funkce po vymezení, byť krátké období, a jednak ze zdůvodnění následné rezignace na tuto funkci v příslušném dopisu předsedkyně ČSÚ „nátlakem“ předsedy daného soudu.

Při hodnocení obou těchto jednání samostatně i v jejich vzájemné souvislosti se tedy musel kárný senát v první řadě zabývat tím, zda skutečně je funkce soudce s funkcí člena a předsedy dané rozkladové komise neslučitelná a zda tedy byl požadavek předsedy soudu, aby JUDr. Č. tuto činnost neprodleně ukončil, oprávněný.

Výklad ústavní i zákonné právní úpravy otázky slučitelnosti funkce soudce se zastáváním jiných veřejných funkcí a výkonem dalších činností byl dosud logicky formován především judikaturou Ústavního soudu.

V plenárním nálezu ze dne 18. 6. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 7/02, č. 349/2002 Sb., jímž byla k návrhu prezidenta republiky zrušena některá ustanovení zákona o soudech a soudcích, Ústavní soud mj. konstatoval, že podle čl. 81 Ústavy „*soudní moc vykonávají jménem republiky nezávislé soudy. Čl. 82 odst. 1 Ústavy pak stanoví, že soudci jsou při výkonu své funkce nezávislí a jejich nestrannost nesmí nikdo obrozovat. Nezávislost soudce stejně tak jako nezávislost soudní moci tedy souvisí a jsou ve vztahu vzájemně podmíněnosti, a to i s nestranností soudce a soudu. Nezávislost a nestrannost jsou neodmyslitelnými atributy pojmu soud. Jeho nestrannost a nezávislost je hodnotou, jež prospívá všem, neboť je jednou ze záruk rovnosti a právní jistoty v demokratické společnosti. Pouze nestranný soud je způsobilý poskytovat skutečnou spravedlnost vždy a všem, přičemž jedním z prostředků nestrannost soudu zaručujících je soudcovská nezávislost“.*

Podle citovaného nálezu zásada neslučitelnosti funkcí, vyjádřená v čl. 82 odst. 3 Ústavy tak, že funkce soudce není slučitelná s funkcí prezidenta republiky, člena Parlamentu, ani s jakoukoliv funkcí ve veřejné správě s tím, že zákon stanoví, se kterými dalšími činnostmi je výkon soudcovské funkce neslučitelný, „*nemůže být porušována ani tím, že by zákon připouštěl možnost působení soudců v orgánech moci výkonné, případně moci zákonodárné. Uvedená zásada inkompatibilitaty funkcí je jednou z dalších záruk soudcovské nezávislosti. Jako zásadu ústavní je třeba ji striktně dodržovat, a nemůže být obcházena ani takovým řešením (...), podle něhož se soudce po dobu svého působení – výslovně pouze u ministerstva – dočasně zprošťuje výkonu své funkce. Imanentním rysem této funkce je totiž její kontinuálnost. Členství v poradních orgánech ministerstva, vlády i obou komor Parlamentu pak jistě zahrnuje i relevantní plnění úkolů těchto odlišných složek státní moci, a působení soudců v uvedených orgánech je tak v rozporu s principem dělby moci, nehledě k tomu, že osobní a mimosoudní vazby, k nimž při takové činnosti dochází, nevyhnutelně zvyšují pravděpodobnost možného střetu zájmů, a činí tak nestrannost v podobě nepodjatosti soudců zpochybnitelnou“.*

V následném opět derogačním plenárním nálezu ze dne 6. 10. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 39/08, č. 294/2010 Sb., Ústavní soud výslovně konstatoval, že setrvává na svém právním názoru vyjádřeném v předcházejícím citovaném nálezu a nadále považuje přidělování soudců k plnění úkolů v rámci jiné větve státní moci za činnost odporující čl. 82 odst. 3 Ústavy. Zároveň Ústavní

soud zdůraznil požadavek na zachování tzv. vnější či objektivní nezávislosti soudce, který by se takovým způsobem měl účastníkům řízení, ale i veřejnosti jevit.

Konečně v již zmiňovaném nedávném nálezu ze dne 5. 9. 2016, sp. zn. I. ÚS 2617/15, pak k dané otázce Ústavní soud znovu zdůraznil, že čl. 82 odst. 3 Ústavy zakazuje soudci zastávat rovněž jakoukoliv funkci „ve veřejné správě“, takže inkompatibilita funkcí se týká jakékoliv funkce jak ve státní správě, tak v samosprávě, a to krajské i obecní. Ústava tak omezuje propojení soudní moci se zákonodárnou mocí, výkonnou mocí, ale i místní samosprávou.

Závěry Ústavního soudu vyjádřené a výslovně potvrzené ve dvou plenárních nálezech sp. zn. Pl. ÚS 7/02 a Pl. ÚS 39/08, které, jak svědčí zmiňovaná recentní judikatura Ústavního soudu (sp. zn. I. ÚS 2617/15), nejenže nebyly Ústavním soudem revidovány, ale naopak je podle nich i nadále postupováno, musí kárný soud plně respektovat, a dát jim přednost před případnými benevolentnějšími názory na tuto otázku, které se mohou objevovat v doktríně a z nichž zřejmě vycházel rovněž kárně obviněný, resp. předsedkyně ČSÚ. Pro kárný soud je ovšem rozhodující, že je závěry vyjádřenými v nálezech Ústavního soudu ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy v plném rozsahu vázán.

Z těchto závěrů vyplývá, že čl. 82 odst. 3 Ústavy podle výkladu Ústavního soudu stanoví mj. neslučitelnost funkce soudce s jakoukoli nejen funkcí ve veřejné správě, ve smyslu určité kvalifikované pozice v rámci veřejné správy, ale v podstatě s jakoukoli činností ve veřejné správě, stejně jako s jakoukoli jinou činností v rámci výkonu moci výkonné nebo zákonodárné. Tato neslučitelnost se podle uvedených závěrů Ústavního soudu vztahuje rovněž na činnost v rámci poradních orgánů vlády, jiných orgánů moci výkonné nebo poradních orgánů obou komor Parlamentu.

Navíc podle závěrů Ústavního soudu svěřuje čl. 82 odst. 3 Ústavy zákonodárci možnost, aby uvedený výčet činností neslučitelných s výkonem funkce soudce rozšiřoval, nikoliv však, aby jej zužoval.

Z uvedeného vyplývá, že v rozporu s čl. 82 odst. 3 Ústavy, jak ho vykládá Ústavní soud, nebyl jen § 74 odst. 3 zákona o soudech a soudcích, který Ústavní soud zrušil zmiňovaným nálezem sp. zn. Pl. ÚS 7/02, ale koliduje s ním zřejmě též stále platný a účinný § 85 zákona o soudech a soudcích, a to také, pokud jde o výjimku ze zákazu zastávat kromě výkonu funkce soudce, případně funkcionáře soudu, jakoukoli jinou placenou funkci či vykonávat jinou výdělečnou činnost, která spočívá v možnosti vykonávat činnost v poradních orgánech ministerstva, vlády a v orgánech komor Parlamentu, byť za předpokladu, že taková činnost nenasahuje důstojnost soudcovské funkce nebo neohrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost soudnictví.

Ústavní soud tedy vyžaduje důsledné oddělení jednotlivých mocí, aby se ani v očích veřejnosti justice nemohla jevit jakkoli spojená s mocí výkonnou či zákonodárnou. Ve světle závěrů Ústavního soudu se tedy zdá být vyloučena i soustavná činnost soudců v interních poradních orgánech ministerstev a jiných ústředních správních úřadů.

Nejvyšší správní soud ovšem v dané věci nemusel volit postup dle čl. 95 odst. 2 Ústavy, neboť i kdyby připustil, i přes uvedené závěry Ústavního soudu, možnost ústavně konformního výkladu výjimek stanovených v § 85 zákona o soudech a soudcích, byl by jeho závěr v nyní posuzované věci shodný. Musel by totiž nutně vycházet z toho, že se tyto výjimky uplatní pouze tehdy, nejde-li o přímý výkon veřejné (vrchnostenské) správy (a to též s ohledem na § 74 odst. 2 zákona o soudech a soudcích, který v daném ohledu v zásadě kopíruje

pokračování

čl. 82 odst. 3 Ústavy), že výčet těchto výjimek je navíc taxativní a že je třeba je s ohledem na čl. 82 odst. 3 Ústavy vykládat restriktivně. Poradními orgány „*ministerstva*“ ve smyslu citovaného ustanovení jsou přitom zjevně myšleny pouze poradní orgány Ministerstva spravedlnosti, jak vyplývá z legislativní zkratky obsažené v § 40 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

Členství v rozkladové komisi jakéhokoli ústředního správního úřadu lze přitom podle názoru soudu považovat za součást přímého výkonu vrchnostenské veřejné správy, neboť podle § 152 odst. 3 správního řádu rozkladová komise předkládá ministrovi nebo vedoucímu jiného ústředního správního úřadu návrh rozhodnutí, který je sice nezávaznou, ale nezbytnou součástí řízení o rozkladu, bez něhož by rozhodnutí o rozkladu bylo nezákonné. Dané ustanovení také odkazuje na úpravu v § 14 správního řádu, dle něhož je možné vyloučit pro podjatost osoby „*bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu*“.

Zákonná úprava tedy vychází z předpokladu, že členové rozkladových komisí se na výkonu pravomoci správního orgánu přímo podílejí. Přípravují návrh rozhodnutí, tj. neposkytují pouze konzultace o odborných otázkách obecného charakteru, nýbrž posuzují konkrétní případy, a jejich posouzení je nezbytným, byť nezávazným podkladem pro následné rozhodnutí ministra nebo vedoucího jiného ústředního správního úřadu o rozkladu.

JUDr. Č. se navíc ve smlouvě o spolupráci s ČSÚ zavázal k výkonu některých dalších činností pro tento úřad, které jdou nad rámec zákonné úpravy činnosti rozkladové komise, jako je zejména zpracovávání stanovisek a vyjádření k žalobám podaným proti rozhodnutí předsedkyně ČSÚ.

Navíc je možnost využití zmiňované výjimky uvedené v § 85 zákona o soudech a soudcích vázána na důležitou podmínku, že taková činnost nenarušuje důstojnost soudcovské funkce nebo neohrožuje důvěru v nezávislost a nestrannost soudnictví, a soud přitom přisvědčuje argumentu kárného navrhovatele, že ani tato podmínka by nemusela být v případě dlouhodobého působení JUDr. Č. v dané rozkladové komisi splněna.

Jakkoli totiž není příliš pravděpodobné, že by případy projednávané rozkladovou komisí předsedkyně ČSÚ měly přímou souvislost s věcmi přidělenými JUDr. Č. jako trestnímu soudci, nelze takovou možnost ani zcela vyloučit, a byť by takové případy, pokud by byly skutečně ojedinělé, bylo možné řešit vyloučením JUDr. Č. z projednávání takové konkrétní trestní věci, je zároveň třeba vycházet z toho, že funkce soudce má obecnou působnost, a nelze tedy ani vyloučit, že bude JUDr. Č. v budoucnu, ať již na daném soudu, nebo případně po jeho přeložení na soud jiný, přidělována také jiná agenda, u níž by byl již možný střet s agendou ČSÚ pravděpodobnější.

Pokud jde o námitku kárně obviněného, že je mu upíráno právo být aktivní i mimo výkon funkce soudce, lze poukázat rovněž na čl. 44 Listiny, podle něhož „*[z]ákon může soudcům a prokurátorům omezit právo na podnikání a jinou hospodářskou činnost*“. Ústava i Listina tedy výslovně umožňují, aby zákon stanovil další omezení výdělečných činností, které soudce případně hodlá vykonávat mimo svůj mandát, a to za účelem nenarušování a neohrožování důstojnosti soudcovské funkce a důvěry v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů (srov. též nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 22/09, č. 309/2010 Sb.).

Jako nedůvodnou Nejvyšší správní soud dále shledal námitku, dle níž akt jmenování soudce do neslučitelné funkce představuje, jakožto jednostranný právní úkon, příp. správní akt, pochybení pouze té osoby, jež soudce jmenovala, a nikoliv pochybení soudce samého. Kárně

obviněný prostřednictvím svého obhájce v této souvislosti uváděl, že jmenování členem rozkladové komise představuje správní akt a je tedy třeba vycházet z presumpce jeho správnosti. Pokud tedy předsedkyně ČSÚ věděla, koho jmenuje, nemohl se JUDr. Č. dopustit kárného provinění. Uvedená argumentace ovšem není případná, neboť podmínkou pro jmenování člena rozkladové komise není posouzení možné neslučitelnosti funkcí, a ani případné jmenování soudce do neslučitelné funkce nečiní akt jmenování nezákonným, nýbrž vyvolává odpovědnostní následek, dle něhož je na daném soudci, aby případnému výkonu neslučitelných funkcí zabránil tím, že zvolí, kterou z kolidujících funkcí bude nadále zastávat. Ani z presumpce správnosti správního aktu tedy nelze nikterak dovozovat, zda je konkrétní funkce slučitelná s funkcí soudce, a nemůže v tomto smyslu vyloučit ani odpovědnost soudce, který neslučitelnou funkci zastává.

Kárný soud tedy dává v plném rozsahu za pravdu navrhovateli i v otázce neslučitelnosti obou předmětných funkcí a v tom, že zcela legitimně po JUDr. Č. požadoval, aby i v situaci, kdy tato otázka nebyla dosud zcela vyjasněna, uplatňoval jistý princip předběžné opatrnosti a aby členství a předsednictví v dané rozkladové komisi neprodleně ukončil. Pokud by se tak nestalo, byl předseda soudu nepochybně oprávněn zahájit proti JUDr. Č. kárné řízení.

Na druhou stranu se kárný soud nedomnívá, že by vytýkané jednání JUDr. Č. spočívající v udělení souhlasu se jmenováním do funkce předsedy rozkladové komise předsedkyně ČSÚ, zastávání této funkce po určité krátké období a následná rezignace na tuto funkci, byť zdůvodněná „*nátlakem*“ předsedy soudu (pozn.: výrazy „*neodůvodněný nátlak*“, resp. „*nepřípustný nátlak*“ použil JUDr. Č. pouze v oznámení předsedovi okresního soudu ze dne 29. 7. 2016, v samotném rezignačním dopise předsedkyni ČSÚ téhož data hovoří pouze o „*nátlaku*“) představovala takové porušení povinností soudce, které dosahuje intenzity kárného provinění.

Podle názoru soudu je v tomto případě, ostatně obdobně jako u prvního vytýkaného skutku, namíste přiměřené uplatnění judikatury kárného soudu vymezující poměrně restriktivně podmínky, kdy je možné soudce kárně postihnout za nesprávný právní názor (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 16 Kss 2/2013 – 134), byť v daném případě nejde o nesprávný právní názor při postupu soudce v konkrétní věci, ale spíše o nesprávné právní hodnocení otázky slučitelnosti funkce soudce s funkcí člena (předsedy) rozkladové komise, přičemž je třeba přihlídnout i k tomu, že posouzení této otázky není triviální a že dosud takto konkrétně, jak o ní kárný soud rozhodoval v předmětné věci, nebyla judikována.

Jinými slovy, jak důvodně poukazovala obhajoba, JUDr. Č. mohl na základě některých argumentů, které se objevily v odborné literatuře či zazněly na konferencích na dané téma a z nichž ostatně vycházel i samotný ČSÚ, legitimně, byť nesprávně dovozovat, že pokud stanoviska rozkladové komise nejsou závazná, o neslučitelnou funkci se nejedná.

Dále je třeba zohlednit i to, že JUDr. Č., ač k tomu nebyl povinen, ve svém oznámení ze dne 30. 6. 2016 předsedovi Okresního soudu v Teplicích sdělil, že byl jmenován předsedou rozkladové komise ČSÚ s účinností od 14. 4. 2016, a vyložil, proč se domnívá, že je tato funkce slučitelná s funkcí soudce. V reakci na přípis předsedy okresního soudu JUDr. Č. dne 21. 7. 2016 následně uvedl, že do vyřešení věci nebude v rozkladové komisi činit žádné úkony, přičemž po opětovném nesouhlasném přípisu předsedy okresního soudu ze dne 29. 7. 2016 předmětné funkce vzdal. Přestože tedy funkci předsedy rozkladové komise ČSÚ po několik týdnů zastával, je třeba přihlídnout i k tomu, že, jak vyplynulo z vyjádření předsedkyně ČSÚ a z dalších podkladů, které soudu zaslala, za tu dobu byly rozkladovou komisí projednávány pouze 2 věci, přičemž JUDr. Č. se na zpracování návrhů rozhodnutí v těchto věcech přímo nepodílel a za jeho krátkodobou činnost pro ČSÚ mu nebyla vyplacena žádná odměna.

pokračování

Byť tedy v daném případě objektivně došlo k porušení povinností vyplývajících z § 85 a § 74 odst. 2 zákona o soudech a soudcích, nestalo se tak v dostatečném rozsahu ani na základě natolik předvídatelné právní úpravy, aby byla beze zbytku naplněna také subjektivní stránka a další zákonné znaky skutkové podstaty kárného provinění dle § 87 zákona o soudech a soudcích.

Pokud jde o kritické vyjádření JUDr. Č. na adresu předsedy soudu obsažené v rezignačním dopise JUDr. Č. doručeném předsedkyni ČSÚ, kárný soud se domnívá, že i na toto jednání lze přiměřeně aplikovat závěry učiněné ve vztahu k prvnímu vytykánému skutku ohledně možné kritiky vedení soudu, jež v zásadě požívá vysoké míry ochrany. Kárný soud považuje možnost každého soudce vyjádřit nesouhlas s postupem předsedy či místopředsedy daného soudu, případně nadřízeného soudu, byť samozřejmě adekvátní formou, a nikoliv nutně vždy veřejně, za velmi důležité právo, a nemělo by se stávat standardem, aby takové nesouhlasné názory soudců s postupem vedení soudu, pokud nepřekračují meze věcné kritiky, byly sankcionovány prostřednictvím kárných návrhů, a to se zmíněným odrazujícím účinkem vůči ostatním soudcům.

Navíc, jakkoli v daném případě směřovalo příslušné stanovisko JUDr. Č. vůči osobě vně justice, tj. vůči předsedkyni ČSÚ, nejednalo se o kritiku postupu předsedy soudu určenou veřejnosti. Za daných okolností nemá kárný soud za to, že by vyjádření nesouhlasu s názorem předsedy soudu ohledně neslučitelnosti daných funkcí (byť názor předsedy soudu považuje kárný soud za správný), ani použití výrazu „*nátlak*“ v souvislosti s tou skutečností, že JUDr. Č. byl nucen rezignovat na funkci předsedy rozkladové komise na základě oznámení předsedy okresního soudu o tom, že proti němu jinak bude zahájeno kárné řízení (byť opět šlo ze strany předsedy soudu, jak již bylo řečeno, o postup legitimní), překračovala vymezené mantinely pro výkon svobody projevu soudce do té míry, že by došlo k narušení důstojnosti soudcovské funkce nebo k ohrožení důvěry v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, jak uváděl kárný navrhovatel.

U obou vytykánych skutků tedy dochází kárný soud ke shodnému závěru, že přestože se kárně obviněný soudce v právním hodnocení rozhodných skutečností v obou případech mýlil a přestože v obou případech navíc postupoval a reagoval způsobem, který by většina jeho kolegů, kteří rovněž oblékají soudcovský talár, patrně nevolila, což nepochybně souvisí i s jeho osobnostními rysy, jak jsou popsány mj. ve stanoviscích soudcovské rady daného soudu, jeho jednání, které je možné označit za nevhodné a které se vyznačuje nedostatkem zdrženlivosti v jeho projevech (včetně těch, které sice nejsou určeny veřejnosti, kde ovšem požadavek na jistou zdrženlivost platí také) a rovněž nedostatkem sebereflexe takového chování, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že vytykané skutky, vzhledem k již popsaným konkrétním okolnostem dané věci, nenaplnily skutkovou podstatu kárného provinění.

K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud i přesto, že již byl JUDr. Č. za jednání představující exces z výkonu práva soudce na svobodu projevu tímto kárným soudem postižen, jednalo se však o jiný skutek, přičemž, jak již bylo zdůrazněno, každý případ je třeba posuzovat individuálně s přihlédnutím ke všem okolnostem a ke kontextu, ve kterém k posuzovaným projevům či k jinému jednání došlo.

Nejvyšší správní soud tedy v souladu s § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb. zprostil JUDr. Č. kárného obvinění s tím, že by dle § 19 odst. 3 tohoto zákona měl JUDr. Č. proti ČR – Okresnímu soudu v Teplicích nárok na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti

s kárným řízením, a to i vzhledem k tomu, že možnost shledat důvody zvláštního zřetele hodné pro výjimečné nepřiznání nákladů takto úspěšnému účastníkovi daná právní úprava neumožňuje. Kárný soud však v každém případě vychází z toho, že se kárně obviněný prostřednictvím svého obhájce nároku na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 2. listopadu 2016

JUDr. Jakub Camrda, Ph.D.
předseda kárného senátu